Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 5. septembra 2014*

„Hospodárska súťaž — Koncentrácie — Trh s vydávaním kníh — Rozhodnutie, ktorým sa koncentrácia vyhlasuje za zlučiteľnú so spoločným trhom pod podmienkou spätného prevodu aktív — Rozhodnutie o schválení nadobúdateľa prevádzaných aktív — Rozhodnutie prijaté po tom, ako Všeobecný súd zrušil pôvodné rozhodnutie týkajúce sa toho istého postupu — Záujem na konaní — Porušenie článku 266 ZFEÚ — Porušenie záväzkov uložených rozhodnutím o podmienenom schválení — Rozlišovanie medzi podmienkami a povinnosťami — Zásada zákazu retroaktivity — Posúdenie ponuky nadobúdateľa — Nezávislosť nadobúdateľa od spoločnosti, ktorá na neho previedla aktíva — Zneužitie právomoci — Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-471/11,

**Éditions Odile Jacob SAS**, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: pôvodne O. Fréget, M. Struys a L. Eskenazi, neskôr O. Fréget, L. Eskenazi a D. Béranger a napokon O. Fréget a L. Eskenazi, advokáti,

žalobkyňa,

proti

**Európskej komisii**, v zastúpení: C. Giolito, O. Beynet a S. Noë, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

**Lagardère SCA**, so sídlom v Paríži, v zastúpení: A. Winckler, F. de Bure, J.-B. Pinçon a L. Bary, advokáti,

a

**Wendel**, so sídlom v Paríži, v zastúpení: M. Trabucchi, F. Gordon a A. Gosset-Grainville, advokáti,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2011) 3503 z 13. mája 2011, prijatého vo veci COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP, po vydaní rozsudku z 13. septembra 2010, Éditions Odile Jacob/Komisia (T-452/04, Zb., EU:T:2010:385), ktorým Komisia schválila znovu spoločnosť Wendel Investissement ako nadobúdateľa aktív prevádzaných v rámci plnenia si záväzkov uložených v rozhodnutí Komisie zo 7. januára 2004 schvaľujúcom transakciu koncentrácie Lagardère/Natexis/VUP,

* Jazyk konania: francúzština.

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Gervasoni (spravodajca) a L. Madise,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. mája 2014,

vyhlásil tento

## Rozsudok

### Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Komisia Európskych spoločenstiev rozhodnutím 2004/422/ES zo 7. januára 2004, ktorým sa koncentrácia vyhlásila za zlučiteľnú so spoločným trhom a s Dohodou o Európskom hospodárskom priestore (vec COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP) (zhrnutie v Ú. v. EÚ L 125, s. 54, ďalej len „rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004“) povolila plán, podľa ktorého mal prvý vedľajší účastník konania, Lagardère SCA, odkúpiť divíziu „Vydavateľské činnosti“ pre Európu od Vivendi Universal SA, Vivendi Universal Publishing SA (ďalej len „VUP“).

2 Toto povolenie podliehalo podmienkam určeným na zabezpečenie toho, aby Lagardère dodržala záväzky definované v tomto rozhodnutí, ktoré prijala voči Komisii s cieľom dosiahnuť zlučiteľnosť koncentrácie so spoločným trhom. Medzi tieto záväzky patril aj prevod značnej časti aktív VUP (teraz Editis) na jedného alebo viacerých nadobúdateľov, nezávislých od spoločnosti Lagardère.

3 Na účely zabezpečenia realizácie svojich záväzkov mala Lagardère určiť najmä mandatára, ktorý bude nezávislý od nej a od spoločnosti Editis a ktorý mal byť odmeňovaný spoločnosťou Lagardère spôsobom, ktorý nezasahuje do riadneho výkonu jeho mandátu ani do jeho nezávislosti.

4 Dňa 5. februára 2004 Komisia schválila ako mandatára kanceláriu S., zastúpenú jej predsedom, pánom B., a schválila návrh jeho mandátu, predložený 30. januára 2004.

5 Dňa 9. februára 2004 Lagardère vymenovala kanceláriu S. za mandatára.

6 Lagardère oslovila viacero podnikov, okrem iného aj žalobkyňu, Éditions Odile Jacob SAS, ktorí boli schopní odkúpiť spätne prevádzané aktíva. Žalobkyňa prejavila záujem o túto transakciu. Svoju ponuku prevzatia oznámila spoločnosti Lagardère faxom z 28. apríla 2004.

7 Dňa 28. mája 2004 Lagardère po tom, ako oznámila, že dostala ponuky na odkúpenie od piatich potenciálnych nadobúdateľov, okrem iného od žalobkyne, ale že sa rozhodla poskytnúť výhradné právo jednému z nich, teda druhému vedľajšiemu účastníkovi konania, Wendel Investissement SA (teraz Wendel), dospela s poslednou uvedenou spoločnosťou k návrhu dohody o odkúpení aktív spoločnosti Editis.

8 Listom zo 4. júna 2004 požiadala spoločnosť Lagardère Komisiu o schválenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa týchto aktív.

9 Dňa 5. júla 2004 kancelária S. predložila Komisii súhrnnú správu, v ktorej dospela k záveru, že ponuka spoločnosti Wendel je v súlade s kritériami schválenia nadobúdateľa aktív, stanovenými v záväzkoch spoločnosti Lagardère, tak ako boli definované rozhodnutím o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

10 Dňa 8. júla 2004 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť na Všeobecný súd proti rozhodnutiu o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 (vec T-279/04).

11 Rozhodnutím (2004) D/203365 z 30. júla 2004 (ďalej len „prvé schvaľujúce rozhodnutie“), oznámeným žalobkyni 27. augusta 2004 Komisia schválila spoločnosť Wendel ako nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, ktoré boli predmetom prevodu po tom, ako konštatovala, vychádzajúc najmä zo správy kancelárie S., že Wendel splnila kritériá schválenia nadobúdateľa, stanovené v záväzkoch spoločnosti Lagardère.

12 Zmluvou z 30. septembra 2004 Lagardère vykonala prevod aktív spoločnosti Editis na spoločnosť Wendel.

13 Dňa 8. novembra 2004 podala žalobkyňa na Všeobecný súd žalobu o neplatnosť proti prvému schvaľujúcemu rozhodnutiu (vec T-452/04).

14 Dňa 30. mája 2008 Wendel predala španielskej skupine Planeta aktíva spoločnosti Editis, ktoré na ňu previedla Lagardère.

15 Všeobecný súd (šiesta komora) rozsudkom z 13. septembra 2010, Éditions Odile Jacob/Komisia (T-279/04, EU:T:2010:384, ďalej len „rozsudok T-279/04“) zamietol žalobu o neplatnosť, podanú žalobkyňou proti rozhodnutiu o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, a rozsudkom z toho istého dňa, Éditions Odile Jacob/Komisia (T-452/04, Zb., EU:T:2010:385, ďalej len „rozsudok T-452/04“), zrušil prvé schvaľujúce rozhodnutie. Všeobecný súd dospel k záveru, že toto schvaľujúce rozhodnutie bolo prijaté vzhľadom na správu vypracovanú mandatárom nezodpovedajúcim podmienke nezávislosti, stanovenej v záväzkoch spoločnosti Lagardère.

16 Po vydaní rozsudku T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385) predložila Lagardère Komisii 22. novembra 2010 novú žiadosť o schválenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, ktoré sú predmetom prevodu a na tento účel jej predložila 20. decembra 2010 ponuku na nového mandatára. Dňa 11. januára 2011 Komisia odsúhlasila nového mandatára.

17 Dňa 24. novembra 2010 žalobkyňa podala odvolanie na Súdny dvor proti rozsudku T-279/04, už citovanému v bode 15 vyššie (vec C-551/10 P). V ten istý deň Komisia a Lagardère podali odvolanie proti rozsudku T-452/04, už citovanému v bode 15 vyššie (veci C-553/10 P a C-554/10 P).

18 Žalobkyňa zaslala listy Komisii 17. decembra 2010 a 11. marca 2011, ktoré sa týkali dôsledkov vyvodených z rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), na ktoré Komisia odpovedala listami z 24. februára a 18. apríla 2011.

19 Dňa 14. februára a 16. marca 2011 sa konali rokovania medzi žalobkyňou a Komisiou.

20 V odpovedi na list žalobkyne z 25. marca 2011 Komisia vyzvala žalobkyňu 6. apríla 2011 na predloženie jej stanoviska novému mandatárovi v lehote dvoch týždňov a predloženie prípadných dodatočných poznámok v lehote tri týždne. Žalobkyňa predložila svoje pripomienky k novému schvaľovaciemu postupu novému mandatárovi listom z 20. apríla 2011 a Komisii listom z 27. apríla 2011.

21 Vo svojej správe nový mandatár dospel k záveru, že Wendel bola vhodným nadobúdateľom v čase transakcie v roku 2004.

22 Rozhodnutím K(2011) 3503 z 13. mája 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), oznámeným žalobkyni 27. júna 2011, Komisia na základe rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 prijala nové rozhodnutie priznávajúce spoločnosti Wendel so spätnou účinnosťou k 30. júlu 2004 postavenie nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, ktoré boli predmetom prevodu.

23 Súdny dvor rozsudkom zo 6. novembra 2012, Komisia a Lagardère/Éditions Odile Jacob (C-553/10 P a C-554/10 P, Zb., EU:C:2012:682, ďalej len „rozsudok C-553/10 P a C-554/10 P“), zamietol odvolania podané Komisiou a Lagardère proti rozsudku T-452/04, už citovanému v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385). Rozsudkom z toho istého dňa, Éditions Odile Jacob/Komisia (C-551/10 P, Zb., EU:C:2012:681, ďalej len „rozsudok C-551/10 P“), zamietol odvolanie podané žalobkyňou proti rozsudku T-279/04, už citovanému v bode 15 vyššie (EU:T:2010:384).

**Konanie a návrhy účastníkov konania**

24 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 5. septembra 2011 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

25 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesením z 24. novembra 2011, Éditions Odile Jacob/Komisia, (T-471/11 R, EU:T:2011:695), predseda Všeobecného súdu zamietol tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu nedostatku naliehavosti a rozhodol, že o trovách tohto konania o nariadení predbežného opatrenia sa rozhodne v konaní vo veci samej.

26 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň podala žalobkyňa na základe článku 76a Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu žiadosť o skrátené súdne konanie. Rozhodnutím zo 14. októbra 2011 Všeobecný súd (ôsma komora) túto žiadosť zamietol.

27 Podaniami podanými 17. a 24. novembra 2011 požiadali spoločnosti Lagardère a Wendel o vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie v súlade s článkom 115 rokovacieho poriadku. Uznesením predsedu ôsmej komory Všeobecného súdu z 3. decembra 2012 sa vyhovelo návrhu spoločností Lagardère a Wendel na ich vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu návrhov Komisie.

28 Uznesením predsedu ôsmej komory Všeobecného súdu z 22. decembra 2011 bolo konanie v tejto veci prerušené až do vyhlásenia rozsudkov, ktorými sa skončilo konanie vo veciach C-551/10 P, C-553/10 P a C-554/10 P. Konanie opäť začalo 6. novembra 2012.

29 Z dôvodu čiastočnej obmeny Všeobecného súdu bola táto vec pridelená novému sudcovi spravodajcovi zasadajúcemu v druhej komore.

30 Na základe správy predloženej sudcom spravodajcom rozhodol Všeobecný súd (druhá komora) o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku požiadal Komisiu o odpoveď na jednu otázku. Komisia tejto žiadosti vyhovela v stanovenej lehote.

31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania zo 6. mája 2014.

32 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu a vedľajších účastníkov konania na náhradu trov konania.

33 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

34 Spoločnosti Lagardère a Wendel navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu všetkých trov konania týkajúcich sa účasti vedľajších účastníkov v konaní.

**Právny stav**

*O prípustnosti*

35 Spoločnosti Lagardère a Wendel sa domnievajú, že žaloba je neprípustná, keďže žalobkyňa nemá záujem na konaní, pretože aj v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia nemá žiadny prostriedok na získanie aktív, ktoré mala Editis, a že v prípade podania žaloby o náhradu škody nemôže žiadať náhradu škody, ktorá by bola väčšia ako škoda spôsobená protiprávnosťou prvého schvaľujúceho rozhodnutia.

36 Na úvod treba konštatovať, že aj keď Komisia na pojednávaní vyjadrila pochybnosti, pokiaľ ide o záujem žalobkyne na konaní, ani vo svojich písomných podaniach, ani na pojednávaní sa nedomáhala neprípustnosti žaloby a obmedzila sa na návrh, aby bola zamietnutá žaloba vo veci samej. Podľa článku 40 štvrtého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom podľa článku 53 prvého odseku uvedeného štatútu však návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania môžu obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z účastníkov konania. Navyše podľa článku 116 ods. 3 rokovacieho poriadku vedľajší účastník konania musí prijať spor v stave, v akom sa nachádza v čase jeho vstupu do konania.

37 Preto spoločnosti Lagardère a Wendel nemajú ako vedľajší účastníci konania v tomto konaní také postavenie, ktoré by im umožnilo tvrdiť, že existuje prekážka konania založená na neprípustnosti žaloby a Všeobecný súd teda nie je povinný skúmať nimi uvádzané dôvody (rozsudky z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb., EU:C:1993:111, body 20 až 22; z 27. novembra 1997, Kaysersberg/Komisia, T-290/94, Zb., EU:T:1997:186, bod 76, a z 13. apríla 2011, Nemecko/Komisia, T-576/08, Zb., EU:T:2011:166, body 38 a 39). Treba teda zamietnuť tvrdenia uvádzané spoločnosťami Lagardère a Wendel, týkajúce sa existencie prekážky konania.

38 Keďže však nedostatok záujmu na konaní predstavuje prekážku konania z dôvodu verejného záujmu, ktorej sa musí súd venovať aj bez návrhu (uznesenie zo 7. októbra 1987, d. M./Rada a CES, 108/86, Zb., EU:C:1987:426, bod 10, a rozsudok zo 14. apríla 2005, Sniace/Komisia, T-141/03, Zb., EU:T:2005:129, bod 22), prináleží Všeobecnému súdu, aby aj bez návrhu preskúmal námietku vznesenú vedľajšími účastníkmi konania (rozsudky CIRFS a i./Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:C:1993:111, bod 23, a z 11. júla 1990, Neotype Techmashexport/Komisia a Rada, C-305/86 a C-160/87, Zb., EU:C:1990:295, bod 23).

39 Podľa ustálenej judikatúry záujem na konaní predstavuje podstatnú a prvú podmienku každej žaloby na súde. Záujem žalobkyne na konaní predpokladá, že zrušenie napadnutého aktu bude môcť mať samo osebe právne následky, takže výsledkom žaloby bude, že zabezpečí prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal, a že žalobkyňa odôvodní existujúci a skutočný záujem na zrušení uvedeného aktu (pozri rozsudok z 19. júna 2009, Socratec/Komisia, T-269/03, EU:T:2009:211, bod 36 a citovanú judikatúru). Ak existujú pochybnosti alebo námietky, prináleží žalobkyni, aby predložila dôkaz svojho záujmu na konaní (uznesenie z 31. júla 1989, S./Komisia, 206/89 R, Zb., EU:C:1989:333, bod 8,

a rozsudok Sniace/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, EU:T:2005:129, bod 31). Žalobkyňa musí najmä preukázať existenciu osobného záujmu na dosiahnutí zrušenia napadnutého aktu. Tento záujem musí byť existujúci a skutočný a posudzuje sa ku dňu, keď bola podaná žaloba (pozri uznesenie z 29. apríla 1999, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze a i./Komisia, T-78/98, Zb., EU:T:1999:87, bod 30 a citovanú judikatúru; rozsudok z 20. septembra 2007, Salvat père & fils a i./Komisia, T-136/05, Zb., EU:T:2007:295, bod 34). Ak sa záujem, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa týka budúcej právnej situácie, musí preukázať, že dosah na túto situáciu sa už javí byť istý. Preto sa žalobkyňa nemôže odvolávať na budúce a neisté situácie na odôvodnenie svojho záujmu navrhovať zrušenie napadnutého aktu (rozsudky zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, Zb., EU:T:1992:95, bod 33, a Sniace/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, EU:T:2005:129, bod 26).

40 Podľa judikatúry nemožno spochybňovať, že osoby, ktorým je určený rozsudok súdu Európskej únie zrušujúci akt inštitúcie, sú priamo dotknuté spôsobom, akým inštitúcia vykoná tento rozsudok a sú teda oprávnené domáhať sa, aby súd Únie konštatoval prípadné nesplnenie povinností zo strany inštitúcie, ktoré jej prináležia na základe uplatniteľných ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. novembra 1976, Küster/Parlament, 30/76, Zb., EU:C:1976:165, body 8 a 9, a zo 14. februára 1990, Hochbaum/Komisia, T-38/89, Zb., EU:T:1990:14, bod 9). V dôsledku toho osoby, ktorým je určený rozsudok súdu Únie zrušujúci akt inštitúcie, majú záujem na konaní v spore týkajúcom sa vykonania tohto rozsudku predmetnou inštitúciou, a to aj keď napadnutý akt už nemá žiadne účinky (rozsudok z 28. februára 1989, van der Stijl a Cullington/Komisia, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 a 232/87, Zb., EU:C:1989:93, body 15 až 18). V predmetnom prípade jediná okolnosť uvádzaná vedľajšími účastníkmi konania, podľa ktorej žalobkyňa nemala ani v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia žiadny prostriedok na získanie aktív, ktoré mala Editis, nemôže preto spochybniť túto zásadu. Navyše treba pripomenúť, že hoci možnosť navrhovať Komisii nadobúdateľa predmetných aktív má len spoločnosť Lagardère, žalobkyňa, ktorá sa nachádzala v roku 2004 na zozname piatich potenciálnych nadobúdateľov spĺňajúcich výberové kritériá definované v záväzkoch, mohla v zásade v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu spôsobujúceho potrebu výberu iného nadobúdateľa ako spoločnosť Wendel, byť spoločnosťou Lagardère navrhnutá ako nadobúdateľ a schválená Komisiou.

41 Keďže prijatie napadnutého rozhodnutia predstavuje spôsob výkonu, akým chcela Komisia vykonať rozsudok T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), žalobkyňa má záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu už len z dôvodu svojho postavenia účastníka konania vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok.

42 Okrem toho napadnuté rozhodnutie má ten istý predmet ako prvé schvaľujúce rozhodnutie, zrušené Všeobecným súdom v rozsudku T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), ktoré nahrádza. Žalobkyňa je teda dotknutá napadnutým rozhodnutím takisto, ako bola dotknutá prvým schvaľujúcim rozhodnutím. Ani Všeobecný súd v tejto veci, ani Súdny dvor rozhodujúci o odvolaní podanom proti tomuto rozsudku Všeobecného súdu, nezistili nedostatok záujmu žalobkyne na konaní vo vzťahu k prvému schvaľujúcemu rozhodnutiu, ktoré preskúmal Všeobecný súd.

43 Subsidiárne treba pripomenúť, že podnik má záujem na zrušení rozhodnutia, ktoré povoľuje za určitých podmienok koncentráciu, realizovanú medzi dvoma jej konkurentmi, ktorá môže ovplyvniť jeho obchodnú situáciu (rozsudok zo 4. júla 2006, easyJet/Komisia, T-177/04, Zb., EU:T:2006:187, bod 41). Analogicky, podnik, ktorý sa nachádzal na užšom zozname piatich potenciálnych nadobúdateľov aktív, ktoré mali byť prevedené v rámci koncentrácie, má odôvodnený záujem na zrušení rozhodnutia Komisie schvaľujúceho iný z týchto piatich podnikov, keďže toto rozhodnutie nevyhnutne môže ovplyvniť jeho obchodnú situáciu bez ohľadu na otázku, či v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia môže byť schválený ako nadobúdateľ predmetných aktív.

44 Okrem toho žalobkyňa má záujem domáhať sa zrušenia aktu, ktorý sa jej priamo týka, s cieľom dosiahnuť, aby súd Únie konštatoval, že voči nej nastala protiprávnosť, keďže takéto konštatovanie môže slúžiť ako základ pre prípadnú žalobu o náhradu škody určenú na to, aby sa primeraným

spôsobom napravila škoda spôsobená napadnutým aktom (rozsudky z 31. marca 1998, Francúzsko a i./Komisia, C-68/94 a C-30/95, Zb., EU:C:1998:148, bod 74, a z 18. marca 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, Zb., EU:T:2009:72, body 53 až 55).

45 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa má záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu.

*O veci samej*

46 Žalobkyňa uvádza šesť žalobných dôvodov na podporu svojej žaloby. V prvom rade tvrdí, že Komisia porušila článok 266 ZFEÚ, ako aj zásadu zákazu retroaktivity. V druhom rade sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie nemá právny základ. V treťom rade vytýka Komisii, že sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď zohľadnila údaje pochádzajúce z obdobia po 30. júli 2004 a použila ich selektívne. V štvrtom rade tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa venovala ponuke spoločnosti Wendel. V piatom rade žalobkyňa uvádza dôvod založený na zneužití právomoci. Nakoniec, v šiestom rade, žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté vadou spočívajúcou v nedostatku odôvodnenia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 266 ZFEÚ a zásady zákazu retroaktivity

47 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila ustanovenia článku 266 ZFEÚ, keď prijala napadnuté rozhodnutie bez toho, aby neutralizovala všetky účinky protiprávnosti prvého schvaľujúceho rozhodnutia, hoci toto rozhodnutie bolo zrušené Všeobecným súdom z dôvodu nedostatku vnútornej zákonnosti a nie procesnej vady. V druhom rade sa domnieva, že Komisia porušila zásadu zákazu retroaktivity, keď prijala napadnuté rozhodnutie.

48 Komisia a vedľajší účastníci konania odmietajú tvrdenia žalobkyne. Okrem toho, Lagardère uvádza, že prvý žalobný dôvod je neprípustný, keďže porušuje zásadu *non concedit venire contra factum proprium*.

– O prípustnosti prvého žalobného dôvodu

49 Lagardère uvádza, že prvý žalobný dôvod je neprípustný, keďže vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok C-553/10 P a C-554/10 P, už citovaný v bode 23 vyššie (EU:C:2012:682), žalobkyňa tvrdila, že nedostatok nezávislosti prvého mandatára predstavoval nedostatok vonkajšej a nie vnútornej zákonnosti, na rozdiel od toho, čo tvrdí teraz pred Všeobecným súdom.

50 V prvom rade treba pripomenúť, že žiadne ustanovenie Štatútu Súdneho dvora alebo rokovacieho poriadku nezakazuje účastníkovi konania uplatniť odlišnú právnu kvalifikáciu žalobného dôvodu, než je tá, ktorú uplatnil v inom spore. Podľa judikatúry právo podať žalobu na Všeobecný súd, ktoré má fyzická alebo právnická osoba na základe článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, nemôže byť obmedzené v prípade neexistencie právneho základu výslovne stanoveného na tento účel bez toho, aby sa porušili základné zásady, a to zásada legality a zásada dodržania práv na obhajobu, ako aj právo na účinnú súdnu ochranu a prístup k nezávislému súdu, zaručené článkom 47 Charty základných práv Európskej únie (rozsudok z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, Zb., EU:C:2010:389, body 89 až 91).

51 Okrem toho treba pripomenúť, že hoci účastníci konania určujú predmet sporu, ktorý súd nemôže zmeniť, prináleží súdu, aby vyložil žalobné dôvody skôr z hľadiska ich obsahu ako z hľadiska ich kvalifikácie a aby následne pristúpil ku kvalifikácii dôvodov a tvrdení uvedených v žalobe (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. decembra 1961, Fives Lille Cail a i./Vysoký úrad, 19/60, 21/60, 2/61

a 3/61, Zb., EU:C:1961:30; z 20. septembra 2007, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Komisia, T-375/03, EU:T:2007:293, body 65 a 66, a z 10. februára 2009, Deutsche Post a DHL International/Komisia, T-388/03, Zb., EU:T:2009:30, bod 54).

52 Nakoniec a v každom prípade zásada *non concedit venire contra factum proprium*, na ktorú sa odvoláva spoločnosť Lagardère, sa v práve Únie týka len nemožnosti účastníka konania spochybniť pred odvolacím súdom skutkovú alebo procesnú okolnosť uznanú pred prvostupňovým súdom, ktorá sa nachádza v zápisnici z pojednávania na tomto súde (uznesenia z 25. októbra 2007, Nijs/Dvor audítorov, C-495/06 P, Zb. VS, EU:C:2007:644, body 52 až 56, a z 24. júna 2010, Kronoply/Komisia, C-117/09 P, EU:C:2010:370, bod 44).

53 V dôsledku toho, bez toho, aby bolo treba vyjadriť sa k prípustnosti prekážky konania uvádzanej spoločnosťou Lagardère, treba dospieť k záveru, že prvý dôvod je prípustný.

– O porušení ustanovení článku 266 ZFEÚ

54 Žalobkyňa vytýka Komisii, že porušila ustanovenia článku 266 ZFEÚ, keď prijala napadnuté rozhodnutie bez toho, aby neutralizovala všetky účinky protiprávnosti prvého schvaľujúceho rozhodnutia.

55 Podľa prvého odseku článku 266 ZFEÚ inštitúcia, ktorá vydala zrušený akt, je povinná prijať nevyhnutné opatrenia, aby vyhovela rozsudku Súdneho dvora. Tieto ustanovenia upravujú rozdelenie právomocí medzi súdny orgán a správny orgán, podľa ktorého prináleží inštitúcii, ktorá vydala zrušený akt, aby určila, ktoré opatrenia sú potrebné na vyhovenie zrušujúcemu rozsudku (uznesenie z 13. novembra 1963, Erba a Reynier/Komisia, 98/63 R a 99/63 R, Zb., EU:C:1963:46; rozsudky z 8 október 1992, Meskens/Parlament, T-84/91, Zb., EU:T:1992:103, bod 73, a zo 17. apríla 2007, C a F/Komisia, F-44/06 a F-94/06, Zb. VS, EU:F:2007:66, bod 33).

56 Podľa ustálenej judikatúry zrušujúce rozsudky vyhlásené súdmi Únie majú od nadobudnutia právoplatnosti absolútnu právnu silu rozhodnutej veci. Táto sa týka nielen výroku zrušujúceho rozsudku, ale takisto odôvodnenia, ktoré tvorí potrebnú oporu pre výrok a je od neho preto neoddeliteľné (rozsudky z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Zb., EU:C:1988:199, body 27 až 30; z 3. októbra 2000, Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, Zb., EU:C:2000:531, bod 81, a z 1 júl 2009, ThyssenKrupp Stainless/Komisia, T-24/07, Zb., EU:T:2009:236, body 113 a 140). Zrušujúci rozsudok implikuje teda, že autor zrušeného aktu prijme nový akt, v ktorom dodrží nielen výrok rozsudku, ale takisto dôvody, ktoré k nemu viedli a ktoré predstavujú jeho potrebnú oporu, pričom sa dbá teda na to, aby tento nový akt nebol postihnutý rovnakými protiprávnosťami ako tie, ktoré boli identifikované v zrušujúcom rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb., EU:C:2003:125, body 29 a 30).

57 Právna sila rozhodnutej veci sa v prípade rozsudku týka len skutkových a právnych okolností, o ktorých sa účinne alebo nevyhnutne rozhodlo (rozsudok z 19. februára 1991, Taliansko/Komisia, C-281/89, Zb., EU:C:1991:59, bod 14). Navyše, *obiter dictum* nachádzajúci sa v zrušujúcom rozsudku nemá absolútnu právnu silu rozhodnutej veci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. marca 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, C-352/09 P, Zb., EU:C:2011:191, bod 132). Teda článok 266 ZFEÚ kladie inštitúcii, ktorá vydala zrušený akt, povinnosť len v hraniciach toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie vykonania zrušujúceho rozsudku (rozsudok Interporc/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, EU:C:2003:125, bod 30).

58 Postup, ktorým sa má nahradiť zrušený akt, sa musí znovu začať presne v bode, kde došlo k protiprávnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 1986, Rada/Parlament, 34/86, Zb., EU:C:1986:291, bod 47), keďže zrušenie aktu neovplyvňuje nevyhnutne prípravné akty (rozsudok z 13. novembra 1990, Fédesa a i., C-331/88, Zb., EU:C:1990:391, bod 34). Zrušenie aktu, ktorým sa

končí správne konanie obsahujúce viaceré štádiá, nespôsobuje nevyhnutne zrušenie celého postupu predchádzajúceho prijatiu napadnutého aktu nezávisle od dôvodov, či už vecných alebo procesných, zrušujúceho rozsudku (pozri rozsudok z 15. októbra 1998, Industrie des poudres sphériques/Rada, T-2/95, Zb., EU:T:1998:242, bod 91 a citovanú judikatúru). Autor aktu sa musí teda postaviť do situácie ku dňu, keď prijal zrušený akt, a takto prijať náhradný akt [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. mája 2006, O2 (Germany)/Komisia, T-328/03, Zb., EU:T:2006:116, body 47 a 48]. Môže sa však v tomto novom rozhodnutí odvolávať na iné dôvody, ako sú tie, na ktorých založil svoje prvé rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok Interporc/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, EU:C:2003:125, body 28 až 32). Okrem toho nie je povinný vyjadriť sa znovu k aspektom pôvodného rozhodnutia, ktoré neboli spochybnené zrušujúcim rozsudkom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. novembra 1997, Tremblay a i./Komisia, T-224/95, Zb., EU:T:1997:187, body 53 a 72).

59 Okrem toho treba pripomenúť, že možnosť, aby inštitúcia nezačala opäť celý postup predchádzajúci prijatiu zrušeného aktu, nepodlieha podmienke, aby bol zrušený akt zrušený kvôli procesnej vade (pozri v tomto zmysle rozsudky Industrie des poudres sphériques/Rada, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:T:1998:242, bod 91, a z 9. júla 2008, Alitalia/Komisia, T-301/01, Zb., EU:T:2008:262, bod 103).

60 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba preveriť, či Komisia v napadnutom rozhodnutí prijala opatrenia na vykonanie rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385) a v tomto rámci najmä preskúmať, či, ako tvrdí žalobkyňa, dôvody tohto rozsudku nútia Komisiu odvolať rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 a či ju tieto dôvody nútia opäť začať celý postup od 9. februára 2004, čo je dátum, ku ktorému Lagardère vymenovala prvého mandatára.

61 Treba najprv preskúmať výrok a dôvody rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), ktorý má s konečnou platnosťou absolútnu právnu silu rozhodnutej veci, keďže Súdny dvor zamietol odvolania podané proti nemu (rozsudok z 28. februára 2002, Cascades/Komisia, T-308/94, Zb., EU:T:2002:47, bod 70). Treba uviesť, že Všeobecný súd zrušil prvé schvaľujúce rozhodnutie tak, že uznal druhý dôvod uvádzaný žalobkyňou založený na tom, že uvedené rozhodnutie bolo prijaté vzhľadom na správu vypracovanú mandatárom, ktorý nebol nezávislý od spoločnosti Editis (rozsudok T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:T:2010:385, bod 65). Všeobecný súd sa však nevyjadril k ostatným žalobným dôvodom vzneseným žalobkyňou.

62 Žalobkyňa vo svojich tvrdeniach týkajúcich sa druhého dôvodu najmä uviedla, že samotná existencia pochybnosti, pokiaľ ide o nezávislosť mandatára, postačuje na to, aby bol postup týkajúci sa spätne prevádzaných aktív, a preto aj prvé schvaľujúce rozhodnutie, postihnuté neplatnosťou, keďže správa o vyhodnotení ponuky nadobúdateľa vydaná mandatárom predstavovala základný a rozhodujúci prvok rozhodnutia Komisie, či schváliť dotknutú osobu (rozsudok T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:T:2010:385, body 71 a 72). Všeobecný súd vyhovel tomuto dôvodu, keď dospel k záveru jednak preto, že správa o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel bola pripravená mandatárom, ktorý nezodpovedal podmienke nezávislosti vo vzťahu k spoločnosti Editis, vyžadovanej odsekom 15 záväzkov spoločnosti Lagardère (rozsudok T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:T:2010:385, bod 107), a jednak preto, že táto protiprávnosť bola takej povahy, že obsah prvého schvaľujúceho rozhodnutia je postihnutý vadou, keďže správa mandatára mala rozhodujúci vplyv na toto rozhodnutie (rozsudok T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:T:2010:385, body 110 až 118). Všeobecný súd sa tak vyjadril výlučne k otázke nezávislosti prvého mandatára a k účinkom nedostatku jeho nezávislosti na správu o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel a k dosahu tejto vady na prvé schvaľujúce rozhodnutie.

63 Hoci je pravda, ako to zdôrazňuje žalobkyňa, že Všeobecný súd takisto uviedol v bode 100 rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), že „výkon funkcie člena predstavenstva spoločnosti, ktorá drží všetky aktíva spoločnosti Editis, zo strany pána B. [zástupcu prvého mandatára], pritom mohol ovplyvniť nezávislosť, ktorú mala dotknutá osoba preukázať pri vypracovaní odporúčaní týkajúcich sa nevyhnutných reštrukturalizačných opatrení a správy informujúcej Komisiu

o týchto odporúčaniach“, toto tvrdenie nepredstavuje nevyhnutnú oporu pre výrok rozsudku a v dôsledku toho nemá absolútnu právnu silu rozhodnutej veci (pozri bod 57 vyššie). Je totiž potrebné konštatovať, že zákonnosť odporúčaní týkajúcich sa nevyhnutných reštrukturalizačných opatrení, formulovaných uvedeným mandatárom nebola predmetom sporu, v ktorom bol vydaný predmetný rozsudok a ani celok aktov prijatých mandatárom, iných ako správa o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel. Vzhľadom na tvrdenia predložené žalobkyňou v tejto veci sa Všeobecný súd musel obmedziť na posúdenie nezávislosti prvého mandatára a účinky prípadného nedostatku nezávislosti tohto mandatára na prvé schvaľujúce rozhodnutie, ktoré bolo ako jediné napadnuté žalobou.

64 Okrem toho treba uviesť, že hoci, ako tvrdí žalobkyňa, sa v rozsudku C-553/10 P a C-554/10 P, už citovaného v bode 23 vyššie (EU:C:2012:682) uvádza, že nezávislosť mandatára „je súčasťou záväzkov, ku ktorým sa spoločnosť Lagardère zaviazala a ktoré treba v plnom rozsahu rešpektovať“ a že „táto nezávislosť bola stanovená *ex ante* a vzťahuje sa na celkovú činnosť mandatára“ (rozsudok C-553/10 P a C-554/10 P, už citovaný v bode 23 vyššie, EU:C:2012:682, bod 42), a to, že pán B. vykonával funkcie člena predstavenstva spoločnosti Investima 10 SAS, teraz Editis, mohlo ovplyvniť jeho nezávislosť, a že „táto situácia neumožňovala zaisťovať výkon právomocí nezávislého mandatára uvedených v odseku 15 záväzkov spoločnosti Lagardère úplne nezávisle“ (rozsudok C-553/10 P a C-554/10 P, už citovaný v bode 23 vyššie, EU:C:2012:682, bod 44), Súdny dvor sa nevyjadril nikdy k dosahu aktov prijatých mandatárom, iných, ako bola správa o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel, ktorú tento mandatár vypracoval pred jej schválením.

65 V dôsledku toho prináleží Komisii, s cieľom vykonania rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), aby schválila nového mandatára povereného prípravou novej správy o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel, a to tak, že sa postaví do situácie k dátumu, keď Lagardère požiadala Komisiu, aby schválila spoločnosť Wendel ako nadobúdateľa týchto aktív, teda k 4. júnu 2004, a potom prijme rozhodnutie schvaľujúce alebo zamietajúce spoločnosť Wendel najmä na základe tejto novej správy.

66 Zo spisu vyplýva, že s cieľom vykonania rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), Komisia schválila 11. januára 2011 nového mandatára navrhovaného spoločnosťou Lagardère, ktorý jej odovzdal svoju správu o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel 12. mája 2011, v ktorej skúmal jednak situáciu v čase, keď spoločnosť Lagardère požiadala Komisiu o schválenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa týchto aktív (teda k 4. júnu 2004) a jednak vývoj prevádzaných aktív počas neskoršieho obdobia rozlišujúc to obdobie, počas ktorého boli tieto aktíva v držbe spoločnosti Wendel (júl 2004 – máj 2008) a obdobie počas ktorého ich mala spoločnosť Planeta (od mája 2008). Komisia následne prijala 13. mája 2011 napadnuté rozhodnutie, ktorým schválila spoločnosť Wendel, so spätnou účinnosťou k 30. júlu 2004, ako nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, ktoré sú predmetom prevodu. V tomto rozhodnutí Komisia posudzovala situáciu k 4. júnu 2004, čo je dátum prvej žiadosti o schválenie predloženej spoločnosťou Lagardère a potvrdila svoje závery analýzou situácie, ktorá vznikla po tomto dátume.

67 Komisia sa prijatím týchto opatrení podriadila právnej sile veci rozhodnutej Všeobecným súdom. Žiadne z tvrdení žalobkyne nemôže spochybniť tento záver.

68 Žalobkyňa vytýka najprv Komisii, že neneutralizovala všetky účinky protiprávnosti prvého schvaľujúceho rozhodnutia. Domnieva sa totiž, že vymenovanie nezávislého mandatára predstavuje jeden zo záväzkov spoločnosti Lagardère, na základe ktorého bolo schválené rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, čo je záväzok neoddeliteľný od tohto rozhodnutia ako celku. Podľa žalobkyne mala teda Komisia povinnosť prijať rozhodnutie odvolávajúce schválenie koncentrácie a prípadne ukladajúce pokutu, na základe ustanovení článku 8 ods. 5 a článku 14 ods. 2 nariadenia (EHS) č. 4064/89 Rady z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31). Okrem toho žalobkyňa vytýka Komisii,

že nemohla zohľadniť poctivo správu nového mandatára, ktorá jej bola predložená až tesne pred prijatím napadnutého rozhodnutia a že nútila tohto nového mandatára, aby vypracoval neúplnú a pochvalnú správu.

69 V prvom rade treba uviesť, že zrušenie prvého schvaľujúceho rozhodnutia bolo samo osebe bez dosahu na zákonnosť rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, keďže toto zrušenie iba spôsobilo dočasnú neuplatniteľnosť uvedeného rozhodnutia, kým Komisia nezaujme stanovisko k dôsledkom tohto zrušenia, najmä k prípadnému schváleniu nového nadobúdateľa. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia a vedľajší účastníci konania, okolnosť, že Všeobecný súd a Súdny dvor rozsudkami vydanými v ten istý deň ako sú tie, ktorými bolo zrušené prvé schvaľujúce rozhodnutie, zamietli žalobu podanú proti rozhodnutiu o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, nemá dosah na otázku, či Komisia bola povinná odvolať posledné uvedené rozhodnutie.

70 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia bola povinná prijať rozhodnutie o odvolaní schválenia koncentrácie a uložiť pokutu.

71 Na úvod a bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k ich prípustnosti, treba zamietnuť tvrdenia vedľajších účastníkov konania, podľa ktorých žalobkyňa môže napadnúť to, že Komisia neprijala iné opatrenia ako napadnuté rozhodnutie, len žalobou na nečinnosť. Článok 266 ZFEÚ totiž nezriaďuje osobitný právny prostriedok na zabezpečenie výkonu rozsudkov súdov Únie. Ak sa osoba podliehajúca súdnej právomoci domnieva, že akt prijatý ako náhrada za zrušený akt nie je v súlade s dôvodmi a výrokom zrušeného aktu, môže podať novú žalobu o neplatnosť na základe článku 263 ZFEÚ. Žaloba na nečinnosť, upravená v článku 265 ZFEÚ, predstavuje naopak vhodnú cestu na konštatovanie protiprávneho opomenutia inštitúcie prijať opatrenia na vykonanie rozsudku (rozsudok z 19. februára 2004, SIC/Komisia, T-297/01 a T-298/01, Zb., EU:T:2004:48, bod 32) alebo na určenie, či popri nahradení zrušeného aktu bola inštitúcia povinná takisto prijať iné opatrenia týkajúce sa iných aktov, ktoré neboli napadnuté v rámci pôvodnej žaloby o neplatnosť (rozsudky Asteris a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, EU:C:1988:199, body 22 až 24, a z 18. septembra 1996, Asia Motor France a i./Komisia, T-387/94, Zb., EU:T:1996:120, bod 40). V predmetnom prípade je prípustné, aby sa žalobkyňa obrátila na Všeobecný súd so žalobou o neplatnosť, keďže spochybňuje práve spôsob, akým Komisia vykonala rozsudok Všeobecného súdu. Hoci je pravda, že vytýka Komisii, že neprijala iné rozhodnutia a že táto výhrada by sa dala uplatniť v konaní o žalobe na nečinnosť, takáto okolnosť nemá dosah na prípustnosť tejto výhrady, keďže žalobkyňa, na účely kritizovania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, vychádza z argumentov založených na tom, že Komisia mala prijať iné opatrenia namiesto tohto rozhodnutia.

72 Okrem toho treba uviesť, ako pripustili účastníci konania na pojednávaní, že nariadenie č. 4064/89 bolo vždy uplatniteľné pri prijímaní napadnutého rozhodnutia, v súlade s ustanoveniami článku 26 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40), podľa ktorého „nariadenie (EHS) č. 4064/89 sa naďalej uplatňuje na všetky koncentrácie, ktoré boli predmetom Zmluvy, oznámenia alebo kde kontrola bola nadobudnutá v zmysle článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia pred začiatkom uplatňovania tohto nariadenia“.

73 Ďalej treba pripomenúť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nariadenie č. 4064/89 a oznámenie Komisie o nápravných opatreniach akceptovateľných v zmysle nariadenia Rady (EHS) č. 4064/89 a nariadenia Komisie (ES) č. 447/98 (Ú. v. ES C 68, 2001, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 89, ďalej len „oznámenie o nápravných opatreniach“) stanovujú rozlišovanie medzi podmienkami a povinnosťami uloženými podnikom v rámci konania, ktorého predmetom je schválenie koncentrácie za určitých podmienok. Článok 8 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 4064/89 teda stanovuje, že Komisia „k svojmu rozhodnutiu môže pripojiť podmienky a povinnosti, ktoré majú zabezpečiť, aby účastníci koncentrácie dodržali prevzaté záväzky voči Komisii v súvislosti s úpravou pôvodného plánu koncentrácie“. Presnejšie, podľa bodu 12 oznámenia o nápravných opatreniach, „požiadavka na

uskutočnenie každého opatrenia vedúceho k štrukturálnym zmenám na trhu je podmienkou – napríklad to, aby podnik odpredal časť svojich aktív“, kým „realizačné kroky, ktoré sú potrebné na dosiahnutie tohto výsledku, sú vo všeobecnosti povinnosťami strán, napr. ustanovenie správcu s neodvolateľným poverením odpredať časť podniku“.

74 Na základe týchto ustanovení Komisia oznámila v rozhodnutí o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, že „rozhodnutie vyhlásiť oznámenú transakciu za zlučiteľnú so spoločným trhom podlieha podmienke, že oznamujúca strana dodrží v celom rozsahu záväzky týkajúce sa prevodu stanovené v bodoch 1 až 3 a 10 prílohy II“ a že „úplné dodržanie ostatných záväzkov stanovených v prílohe II sa ukladá oznamujúcej strane vo forme povinnosti“ (bod 1010).

75 Toto rozlišovanie medzi podmienkami a povinnosťami je dôležité, keďže ich nedodržanie nemá tie isté dôsledky.

76 Článok 8 ods. 5 písm. b) nariadenia č. 4064/89 teda uvádza výslovne, že keď dotknuté podniky porušia povinnosť stanovenú rozhodnutím Komisie, Komisia ho môže odvolať. Navyše, podľa článku 14 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 4064/89, Komisia môže uložiť pokutu podnikom porušujúcim povinnosť uloženú rozhodnutím. Takisto oznámenie o nápravných opatreniach (bod 12) stanovuje, že „tam, kde dotknuté podniky porušia určitú povinnosť, môže Komisia odvolať súhlas vydaný buď podľa článku 6 [ods. 2], alebo článku 8 [ods. 2] nariadenia o koncentráciách, konajúc v zmysle článku 6 [ods. 3] resp. 8 [ods. 5] [písm.] b)“ a že „môže tiež strany zaviazať zaplatiť pokuty a periodické penalizácie v zmysle ustanovení článku 14 [ods. 2] [písm.] a), resp. 15 [ods. 2] [písm.] a) [nariadenia č. 4064/89]“.

77 Na druhej strane, pokiaľ ide o porušenie podmienky, nariadenie č. 4064/89 nestanovuje výslovne špecifické dôsledky.

78 Podľa ustálenej judikatúry treba na výklad ustanovenia práva Únie zohľadniť nielen jeho znenie, ale takisto jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, Zb., EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru; rozsudok z 26. októbra 2010, Nemecko/Komisia, T-236/07, Zb., EU:T:2010:451, bod 44).

79 Je nesporné na jednej strane, že podmienka, ktorú môže stanovovať rozhodnutie schvaľujúce koncentráciu, prijaté na základe ustanovení článku 8 ods. 2 nariadenia č. 4064/89, predstavuje štrukturálne opatrenie, bez ktorého transakcia koncentrácie nemohla byť vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom. V dôsledku toho v prípade porušenia tejto podmienky transakcia koncentrácie nemôže byť považovaná za zlučiteľnú so spoločným trhom. Na druhej strane, podľa článku 8 ods. 4 a článku 14 ods. 2 písm. c) toho istého nariadenia Komisia môže nariadiť akýkoľvek náležitý krok na obnovenie podmienok efektívnej hospodárskej súťaže a uložiť pokutu podnikom, ktoré neprijali nariadené opatrenia. Bolo by v rozpore so samotným predmetom týchto ustanovení, aby Komisia bola zbavená možnosti ich použiť iba preto, že neuvádzajú výslovne prípad, keď účastník konania poruší podmienku, ktorej podliehala transakcia koncentrácie.

80 Z ustanovení uvedených v predchádzajúcom bode vyplýva, že keď osoba poruší podmienku, ktorá je štrukturálnym opatrením, bez ktorého koncentráciu nebolo možné povoliť, rozhodnutie, ktorým sa transakcia vyhlasuje za zlučiteľnú so spoločným trhom stráca platnosť. Tento výklad ďalej potvrdzuje aj oznámenie o nápravných opatreniach, ktoré uvádza v bode 12, že keď nie je splnená podmienka, „nenastane situácia, ktorá činí koncentráciu zlučiteľnú so spoločným trhom“ a „prestáva rozhodnutie o zlučiteľnosti platiť“. Uvedené oznámenie stanovuje, že „za takýchto okolností Komisia môže, v zmysle článku 8 [ods. 4] nariadenia o koncentráciách, nariadiť prijatie opatrení potrebných na obnovenie podmienok efektívnej súťaže“ a „navyše strany môžu byť pokutované v zmysle článku 14 [ods. 2] písm. c)“.

81 Rovnako, Komisia vo svojej zelenej knihe o revízii nariadenia č. 4064/89 [*neoficiálny preklad*] (KOM/2001/0745 v konečnom znení) uviedla v bode 223, že použila ustanovenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 4064/89 v prípadoch, keď sa javili byť účastníci konania zodpovednými za závažné porušenie podmienok alebo povinností, ktoré jej umožnili schváliť transakciu a že, keď nebola podmienka dodržaná, toto porušenie spôsobilo automatickú neplatnosť transakcie, kým v prípade porušenia povinnosti mala možnosť odvolať rozhodnutie schvaľujúce transakciu.

82 Nakoniec, nariadenie č. 139/2004, ktoré zrušilo a nahradilo nariadenie č. 4064/89, uvádza analogicky v odôvodnení 31, týkajúcom sa nástrojov, ktoré má Komisia na zabezpečenie dodržania záväzkov, že „v prípade nesplnenia podmienok pripojených k rozhodnutiu, ktorým sa vyhlasuje koncentrácia za zlučiteľnú so spoločným trhom, nenastane stav, v ktorom by bola koncentrácia zlučiteľná so spoločným trhom a koncentrácia, tak ako je vykonaná, nie je povolená Komisiou“, že „v dôsledku toho by sa malo k takto vykonanej koncentrácii pristupovať ako k neoznámenej koncentrácii vykonanej bez povolenia“ a že „okrem toho, ak Komisia už zistila, že v prípade nesplnenia podmienok bude koncentrácia nezlučiteľná so spoločným trhom, mala by mať právomoc priamo nariadiť zrušenie koncentrácie, aby sa tak obnovil stav, aký bol pred uskutočnením koncentrácie“. Na druhej strane, „ak nie je splnená povinnosť pripojená k rozhodnutiu, ktorým sa koncentrácia vyhlasuje za zlučiteľnú so spoločným trhom, Komisia by mala mať možnosť zrušiť svoje rozhodnutie“ a „Komisia by taktiež mala mať možnosť uložiť primerané finančné sankcie, ak podmienky alebo povinnosti nie sú splnené“.

83 Zo všetkého vyššie uvedeného, najmä z úvah uvedených v bode 76 vyššie vyplýva, že na základe ustanovení článku 8 ods. 5 písm. b) a článku 14 ods. 2 nariadenia č. 4064/89 v prípade nedodržania povinnosti, ktorú ukladá rozhodnutie vyhlasujúce koncentráciu za zlučiteľnú so spoločným trhom, môže Komisia odvolať uvedené rozhodnutie a uložiť pokutu podniku, ktorý porušil uvedenú povinnosť, ale nie je povinná prijať takéto opatrenia.

84 V predmetnej veci vyplýva z rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, že „rozhodnutie vyhlásiť oznámenú transakciu za zlučiteľnú so spoločným trhom podlieha podmienke, že oznamujúca strana dodrží v celom rozsahu záväzky týkajúce sa prevodu stanovené v bodoch 1 až 3 a 10 prílohy II“ a že „úplné dodržanie ostatných záväzkov stanovených v prílohe II sa ukladá oznamujúcej strane vo forme povinnosti“ (bod 1010). Vo výroku tohto rozhodnutia Komisia zachovala to isté rozlišovanie, keď článok 2 uvádza, že článok 1, ktorý vyhlasuje transakciu za zlučiteľnú so spoločným trhom, „sa uplatňuje pod podmienkou, že spoločnosť Lagardère úplne dodrží všetky záväzky uvedené v bodoch 1 až 3 a 10 prílohy II“, kým článok 3 stanovuje, že „toto rozhodnutie [je spojené s povinnosťou], že spoločnosť Lagardère dodrží všetky ďalšie záväzky opísané v prílohe II“. Vymenovanie nezávislého mandatára bolo stanovené v odseku 15 prílohy II a v dôsledku toho predstavovalo povinnosť a nie podmienku, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa. Preto Komisia nebola povinná ani odvolať rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, ani uložiť pokutu spoločnosti Lagardère.

85 Žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že Komisia sa nemôže postaviť do situácie k 30. júlu 2004, aby prijala napadnuté rozhodnutie, keďže nedostatok nezávislosti mandatára spôsobilo vadnosť všetkých ním vykonaných aktov alebo pod jeho dohľadom.

86 Na jednej strane z bodu 58 vyššie vyplýva, že na základe judikatúry Komisia je povinná opäť začať konanie len v presnom bode, keď došlo ku konštatovanej protiprávnosti, pričom zrušenie aktu neovplyvňuje nevyhnutne zákonnosť prípravných aktov. Je nesporné, že protiprávnosť konštatovaná Všeobecným súdom v rozsudku T-452/04, už citovanom v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385) sa týkala len správy prvého mandatára a prvého schvaľujúceho rozhodnutia.

87 Na druhej strane z bodov 62 až 64 vyššie vyplýva, že Všeobecný súd bol vyzvaný vyjadriť sa vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok T-452/04, už citovaný v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385) k otázke nezávislosti prvého mandatára a k účinkom prípadného nedostatku jeho nezávislosti na jeho správu o vyhodnotení ponuky spoločnosti Wendel a na prvé schvaľujúce rozhodnutie, keďže žalobkyňa nespochybnila všetky akty prijaté skôr prvým mandatárom.

88 Vedľajší účastníci konania okrem toho zdôrazňujú, že Komisia nemohla fyzicky uviesť do pôvodnej situácie aktíva spoločnosti Editis viac ako osem rokov po tom, ako nastali skutkové okolnosti, a musela dodržať zásady legitímnej dôvery a právnej istoty voči ním samotným, ako aj voči spoločnosti Planeta.

89 Preto, keďže zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia nebola povinná uviesť do pôvodnej situácie aktíva spoločnosti Editis na účely vykonania rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), len subsidiárne treba skúmať, či zásady legitímnej dôvery a právnej istoty bránia tomu, aby Komisia odvolala rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

90 Najprv treba pripomenúť, že zásada ochrany legitímnej dôvery, ktorá predstavuje základnú zásadu práva Únie (rozsudok z 5. mája 1981, Dürbeck, 112/80, Zb., EU:C:1981:94, bod 48), je sprievodným prejavom zásady právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby boli právne predpisy jasné a presné, a jej cieľom je zaručiť predvídateľnosť situácií a právnych vzťahov patriacich do práva Únie (rozsudok z 15. februára 1996, Duff a i., C-63/93, Zb., EU:C:1996:51, bod 20).

91 V súlade s ustálenou judikatúrou sa právo odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery vzťahuje na každú osobu podliehajúcu súdnej právomoci, voči ktorej inštitúcia Únie vzbudila odôvodnenú nádej [pozri rozsudok z 11. marca 1987, Van den Bergh en Jurgens a Van Dijk Food Products (Lopik)/EHS, 265/85, Zb., EU:C:1987:121, bod 44 a citovanú judikatúru]. Právo odvolávať sa na legitímnu dôveru predpokladá splnenie troch kumulatívnych podmienok. Po prvé presné, bezpodmienečné a navzájom súhlasné záruky, pochádzajúce z oprávnených a spoľahlivých zdrojov, musia byť poskytnuté dotknutej osobe správnymi orgánmi Únie. Po druhé tieto záruky musia byť takej povahy, že z nich u osoby, ktorej sú určené, vznikne legitímna dôvera. Po tretie poskytnuté záruky musia byť v súlade s uplatniteľnými predpismi (pozri rozsudok z 30. júna 2005, Branco/Komisia, T-347/03, Zb., EU:T:2005:265, bod 102 a citovanú judikatúru; rozsudky z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, Zb., EU:T:2006:64, bod 77, a z 30. júna 2009, CPEM/Komisia, T-444/07, Zb., EU:T:2009:227, bod 126).

92 Vedľajší účastníci konania sa snažia upraviť túto tretiu podmienku, keď tvrdia, že len podnik, ktorý bol uznaný za vinný za zjavné porušenie platnej právnej úpravy, sa nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery. Judikatúra, na ktorú sa odvolávajú (rozsudky z 12. decembra 1985, Sideradria/Komisia, 67/84, Zb., EU:C:1985:506, bod 21; z 24. apríla 1996, Industrias Pesqueras Campos a i./Komisia, T-551/93 a T-231/94 až T-234/94, Zb., EU:T:1996:54, bod 76, a z 19. marca 1997, Oliveira/Komisia, T-73/95, Zb., EU:T:1997:39, bod 28) však nie je v predmetnom prípade relevantná, keďže na posúdenie toho, či tretia podmienka stanovená judikatúrou pripomenutou v predchádzajúcom bode je splnená, netreba určiť, či vedľajší účastníci konania zjavne porušili platnú právnu úpravu, ale či Komisia, keď schválila spoločnosť Wendel ako nadobúdateľa, hoci jej ponuka bola posúdená mandatárom, ktorý nebol nezávislý, porušila uplatniteľné normy, teda záväzky uvedené v rozhodnutí o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004. Podľa judikatúry však nezáleží na tom, či správny orgán porušil zjavne alebo nie relevantnú právnu úpravu. Komisia navyše sama uznala v bode 62 toho istého vyjadrenia k žalobe, že judikatúra vylučovala v zásade ochranu z titulu legitímnej dôvery v prípade, akým je ten v predmetnej veci.

93 V každom prípade podľa ustálenej judikatúry, hoci treba dbať na dodržiavanie požiadaviek právnej istoty chrániacej súkromné záujmy, treba ich takisto vyvážiť s požiadavkami zásady zákonnosti chrániacej verejné záujmy a podporiť ich, keď zachovanie protiprávností je takej povahy, že by porušilo zásadu rovnosti zaobchádzania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. marca 1961, Snupat/Vysoký úrad,

42/59 a 49/59, Zb., EU:C:1961:5; z 12. júla 1962, Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken/Vysoký úrad, 14/61, Zb., EU:C:1962:28, a z 13. marca 2003, José Martí Peix/Komisia, T-125/01, Zb., EU:T:2003:7213, bod 111).

94 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že zásady legitímnej dôvery a právnej istoty nebránia tomu, aby Komisia, keby to považovala za potrebné, odvolala rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

95 Nakoniec žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 266 ZFEÚ, keďže jednak nemohla riadne zohľadniť správu nového mandatára, ktorá jej bola predložená až tesne pred prijatím napadnutého rozhodnutia, a jednak tento nový mandatár vypracoval neúplnú a pochvalnú správu.

96 Pokiaľ ide o okolnosť, podľa ktorej správa nového mandatára bola predložená Komisii len tesne pred prijatím napadnutého rozhodnutia, Komisia na pojednávaní uviedla, že nový mandatár odovzdal verziu svojej správy v anglickom jazyku tri mesiace pred prijatím napadnutého rozhodnutia, čo jej umožnilo teda zoznámiť sa v plnom rozsahu s jej obsahom. V každom prípade vyplýva zo samotného znenia napadnutého rozhodnutia, že Komisia riadne zohľadnila správu nového mandatára.

97 Navyše z bodu 28 usmernení Komisie z 2. mája 2003 o vhodných postupoch: vzorové texty pre záväzky odpredaja a mandát mandatára vyplýva, že správa o vyhodnotení vypracovaná mandatárom predstavuje len vstupný prvok pri posudzovaní Komisiou, pričom Komisia nie je viazaná týmto stanoviskom a stále je povinná vykonať potrebné zisťovanie na ubezpečenie sa, že kupujúci riadne spĺňa schvaľovacie kritériá (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mazák v spojených veciach Komisia a Lagardère/Éditions Odile Jacob, C-553/10 P a C-554/10 P, už citovaný v bode 23 vyššie, EU:C:2012:173, body 55 až 57). Všeobecný súd okrem toho už pripomenul, pokiaľ ide o článok 82 ES, že Komisia nemôže delegovať na tretiu osobu vyšetrovacie a vykonávacie právomoci, ktoré jej zveruje nariadenie Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvé nariadenie implementujúce články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) (rozsudok zo 17. septembra 2007, Microsoft/Komisia, T-201/04, Zb., EU:T:2007:289, bod 1264). V predmetnom prípade vyplýva z bodov 24 a 25 napadnutého rozhodnutia, že Komisia vychádzala nielen zo správy nového mandatára, ale takisto z mnohých iných informácií, a to zo žiadosti spoločnosti Lagardère o schválenie písomných odpovedí spoločností Lagardère a Wendel z 21. júna 2004 na jej žiadosť o informácie, informácií poskytnutých spoločnosťou Wendel počas stretnutia, ktoré s ňou Komisia mala, výmeny názorov, ktoré Komisia mala s organizáciami zastupujúcimi zamestnancov spoločnosti Editis, ako aj odpovedí spoločností Wendel a Lagardère na žiadosti o informácie formulované v roku 2011 a stretnutia s týmito spoločnosťami v roku 2011. V dôsledku toho jediná okolnosť, aj keby sa preukázala, že správu nového mandatára dostala Komisia až tesne pred prijatím napadnutého rozhodnutia, nemôže spôsobiť, že by toto rozhodnutie bolo postihnuté vadou.

98 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého nový mandatár vypracoval neúplnú a pochvalnú správu, ktorej cieľom bolo len napraviť chybu Komisie, žalobkyňa nepredložila žiadny prvok na jeho podporu, s výnimkou citácie časti uvedenej správy, týkajúcej sa skúmania rozsahu aktív zahrnutých do transakcie uzatvorenej v roku 2004 medzi spoločnosťami Lagardère a Wendel, oproti rozsahu stanovenému v záväzkoch. V tejto časti správy, hoci mandatár uviedol, že jeho skúmanie mu neumožnilo overiť, či bol prevod činností niektorých právnických osôb vykonaný v súlade s uvedenými záväzkami, okrem iného spresnil, že „v každom prípade, všetky transakcie medzi podnikmi podliehali povinnostiam zachovať prevádzanú činnosť, tak ako sú uvedené v záväzkoch, pod dohľadom mandatára v danom čase“ (strana 29) a dospel k záveru, že nič nenaznačuje, že rozsah transakcií by bol podstatne odlišný oproti rozsahu aktív, ktoré sa mali previesť v súlade so záväzkami (s. 30).

99 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že prvá časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

– O porušení zásady zákazu retroaktivity

100 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila zásadu zákazu retroaktivity, keď prijala napadnuté rozhodnutie s účinnosťou od 30. júla 2004, pričom akty Únie môžu mať retroaktívny dosah len vo výnimočných prípadoch, spojených s cieľom verejného záujmu.

101 Komisia a vedľajší účastníci konania odmietajú tvrdenia žalobkyne.

102 Treba pripomenúť, že zrušujúci rozsudok má nevyhnutne retroaktívny účinok, keďže konštatovanie protiprávnosti sa vracia k dátumu, kedy nadobudol účinnosť zrušený akt (rozsudok Asteris a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, EU:C:1988:199, bod 30; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2008, CELF et ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, Zb., EU:C:2008:79, bod 61). Treba však odlíšiť túto otázku od otázky retroaktívnej povahy nového rozhodnutia prijatého správnym orgánom s cieľom nahradenia zrušeného aktu. Podľa judikatúry totiž zásada istoty právnych situácií, ktorá je všeobecnou zásadou práva Únie (rozsudok z 9. júla 1969, Portelange, 10/69, Zb., EU:C:1969:36), bráni vo všeobecnosti tomu, aby dosah aktu z hľadiska času siahal až k dátumu, ktorý by predchádzal dátumu jeho uverejnenia. Podľa ustálenej judikatúry to však môže byť inak vo výnimočných prípadoch, keď cieľ, ktorý sa má dosiahnuť, to vyžaduje a keď legitímna dôvera dotknutých osôb je riadne dodržaná (rozsudky z 25. januára 1979, Racke, 98/78, Zb., EU:C:1979:14, bod 20; z 30. septembra 1982, Amylum/Rada, 108/81, Zb., EU:C:1982:322, bod 4, a Fédesa a i., už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:1990:391, bod 45).

103 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Lagardère, judikatúra nie je založená na rozlišovaní medzi individuálnymi rozhodnutiami a regulačnými aktmi. Je pravda, že rozsudky, v ktorých Súdny dvor pripomenul zásadu zákazu retroaktivity, sa týkali smerníc alebo nariadení. V týchto rozsudkoch však Súdny dvor odkázal na akty Únie ako celok, a nie iba na regulačné akty. Navyše už uviedol, pokiaľ ide práve o možnosť prijať retroaktívne opatrenie v dôsledku zrušujúceho rozsudku, že je potrebné rozhodnúť, či zásada právnej istoty voči dotknutým osobám bráni retroaktívnemu obnoveniu predmetných ustanovení, či už ide o nariadenia alebo individuálne opatrenia (rozsudok z 30. septembra 1982, Roquette Frères/Rada, 110/81, Zb., EU:C:1982:323, bod 21). Tri rozsudky Všeobecného súdu citované spoločnosťou Lagardère vo vyjadrení vedľajšieho účastníka konania [rozsudky O2 (Germany)/Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:T:2006:116, bod 48; z 27. septembra 2006, GlaxoSmithKline Services/Komisia, T-168/01, Zb., EU:T:2006:265, bod 320, a z 9. septembra 2008, Bayer CropScience a i./Komisia, T-75/06, Zb., EU:T:2008:317, body 63 a 64] sa navyše netýkajú otázky zákonnosti individuálneho retroaktívneho rozhodnutia po zrušení v dôsledku sporu, ale otázky dátumu situácie, do ktorej sa musí postaviť autor zrušeného aktu, aby prijal náhradný akt, s cieľom určiť relevantné skutkové okolnosti a uplatniteľnú právnu úpravu. Pokiaľ ide o rozsudok C a F/Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie (EU:F:2007:66), na ktorý sa takisto odvoláva Lagardère, treba uviesť, že Súd pre verejnú službu v ňom dospel k záveru, že dotknutá inštitúcia mohla v tomto prípade prijať individuálne retroaktívne opatrenie o odchode žalobcu do dôchodku a priznaní invalidného dôchodku, keďže predchádzajúce rozhodnutie bolo zrušené súdom Únie z dôvodu jeho nesprávneho právneho základu. Súd pre verejnú službu sa však nevyjadril všeobecne k možnosti prijať individuálne retroaktívne rozhodnutie. Navyše v tejto veci nemohla byť *a priori* dotknutá prijatým retroaktívnym opatrením, ktoré sa týkalo len žalobcu, legitímna dôvera žiadnej tretej osoby.

104 Treba teda overiť, či dve kritériá, stanovené judikatúrou s cieľom povoliť prijatie retroaktívneho správneho aktu, boli v tejto veci dodržané.

105 Pokiaľ ide o prvé kritérium týkajúce sa cieľa, ktorý sa má dosiahnuť, podľa judikatúry pripomenutej v bode 102 vyššie, treba preskúmať, či cieľom napadnutého rozhodnutia bol verejný záujem. Na druhej strane na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, judikatúra neuvádza potrebu existencie kategorického verejného záujmu.

106 V predmetnom prípade prijatie nového retroaktívneho rozhodnutia o schválení sledovalo splnenie viacerých cieľov verejného záujmu. Nové rozhodnutie totiž malo za cieľ nápravu protiprávnosti preskúmavanej rozsudkom T-452/04, už citovaným v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385). Dodržanie zákonnosti a právnej sily rozhodnutej veci zo strany správneho orgánu predstavuje zjavne cieľ verejného záujmu. Okrem toho nové rozhodnutie sledovalo cieľ napraviť právne vákuum spôsobené zrušením prvého schvaľujúceho rozhodnutia súdom Únie, a tým aj chrániť právnu istotu podnikov podliehajúcich uplatneniu nariadenia č. 4064/89, ktoré sa zúčastnili na transakcii koncentrácie v roku 2004, ako aj na transakcii v roku 2008. Z odôvodnení 7 a 17 uvedeného nariadenia totiž vyplýva, že jeho hlavným cieľom je zabezpečiť efektívnosť kontroly transakcií koncentrácie a právnu istotu podnikov, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje (pozri rozsudok z 20. novembra 2002, Lagardère a Canal+/Komisia, T-251/00, Zb., EU:T:2002:278, bod 97 a citovanú judikatúru).

107 Druhé kritérium umožňujúce správnemu orgánu prijať retroaktívny akt, týkajúci sa legitímnej dôvery, spočíva v overení, či individuálny správny akt, ktorý má retroaktívny dosah, nenarušuje ani legitímnu dôveru osôb, ktorých sa priamo týka, ani legitímnu dôveru tretích osôb.

108 V prvom rade žiadny z účastníkov konania nenamieta, že by napadnuté rozhodnutie narušovalo legitímnu dôveru vedľajších účastníkov konania alebo spoločnosti Planeta. Preto netreba skúmať tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých sa tieto tri spoločnosti nemôžu v každom prípade odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery. V druhom rade, pokiaľ ide o žalobkyňu, na rozdiel od toho, čo tvrdí, treba konštatovať, že zásada „legitímnej dôvery v riadny výkon súdnych rozhodnutí“ nebráni prijatiu nového retroaktívneho schvaľujúceho rozhodnutia, keďže realizácia záväzkov stanovených rozhodnutím o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, ktoré bolo naďalej pre spoločnosť Lagardère záväzné, implikovalo jednak, aby Lagardère navrhla Komisii schválenie nadobúdateľa aktív, ktoré sa majú previesť, a jednak, aby Komisia rozhodla o návrhu nadobúdateľa formulovanom spoločnosťou Lagardère. Bolo rozhodnuté, že je to naopak odmietnutie inštitúcie vykonať rozsudok súdu Únie, ktoré predstavuje narušenie dôvery, ktorú každá osoba podliehajúca súdnej právomoci musí mať v právny systém Únie, založený najmä na dodržaní rozhodnutí vydaných súdmi Únie (rozsudok z 12. decembra 2000, Hautem/EIB, T-11/00, Zb., EU:T:2000:295, bod 51). V predmetnom prípade situácia, keby Komisia neprijala nové schvaľujúce rozhodnutie, mohla narušiť zásadu dodržania súdnych rozhodnutí. Navyše žalobkyňa nemôže tvrdiť, že Komisia u nej vzbudila dôvodné očakávania, že ju samu určí za nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, keďže iba Lagardère bola oprávnená navrhnúť nadobúdateľa Komisii (pozri bod 40 vyššie).

109 Na záver treba konštatovať, že dve kritériá stanovené judikatúrou na účely povolenia prijatia správneho aktu s retroaktívnymi účinkami boli v predmetnom prípade splnené.

110 Nakoniec žalobkyňa zdôrazňuje, že ani Súdny dvor, ani Všeobecný súd nepovažovali za potrebné zmeniť z hľadiska času účinky rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), čo znamená, že tieto súdy sa nedomnievali, že by bolo potrebné retroaktívne dosiahnuť platnosť prvého schvaľujúceho rozhodnutia.

111 Ustanovenia článku 264 druhého odseku ZFEÚ umožňujú súdu Únie obmedziť retroaktívny účinok zrušení, o ktorých rozhodne, pričom môže podľa týchto ustanovení, ak to považuje za potrebné, identifikovať tie z účinkov zrušeného aktu, ktoré sa musia považovať za konečné v minulosti. Súd môže teda rozhodnúť, aj bez návrhu o zachovaní účinkov zrušeného aktu (rozsudok z 1. apríla 2008, Parlament a Dánsko/Komisia, C-14/06 a C-295/06, Zb., EU:C:2008:176, body 84 až 86), alebo tak urobiť na návrh účastníkov konania. Okolnosť, že ani Všeobecný súd, ani Súdny dvor nepovažovali za potrebné obmedziť retroaktívny dosah rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), však neznamená, že súdy dospeli k záveru, že Komisia nebola schopná prijať nové retroaktívne schvaľujúce rozhodnutie. Jednak totiž zmena účinkov rozsudku v čase predstavuje len možnosť pre súd a nie povinnosť. Na druhej strane treba pripomenúť, že Komisia sa neobmedzila na retroaktívne vyhlásenie platnosti prvého schvaľujúceho rozhodnutia, ale vymenovala nového

nezávislého mandatára a potom posudzovala v závislosti od správy vypracovanej týmto mandatárom a podľa svojej vlastnej analýzy, či Wendel spĺňala podmienky týkajúce sa nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, stanovené rozhodnutím o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

112 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že druhá časť prvého žalobného dôvodu sa musí považovať za nedôvodnú. Preto treba prvý žalobný dôvod zamietnuť ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právneho základu napadnutého rozhodnutia

113 Žalobkyňa tvrdí, že konštatovanie Všeobecného súdu, že Lagardère porušila niektoré zo svojich záväzkov, spôsobilo, že sa povolenie koncentrácie stalo neuplatniteľným a že napadnuté rozhodnutie bolo v dôsledku toho zbavené právneho základu. Lagardère totiž porušila odseky 1 a 10 svojich záväzkov, a tak Komisia už nemohla uplatniť rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

114 Komisia a vedľajší účastníci konania odmietajú tvrdenia žalobkyne. Okrem toho Lagardère uvádza, že druhý žalobný dôvod je neprípustný, pretože žalobkyňa nemôže namietať protiprávnosť rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

– O prípustnosti druhého žalobného dôvodu

115 Lagardère sa domnieva, že druhý žalobný dôvod je neprípustný, keďže rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 sa stalo konečným rozhodnutím vo veci po vydaní rozsudku C-551/10 P, už citovaného v bode 23 vyššie (EU:C:2012:681), a žalobkyňa už nemôže namietať jeho protiprávnosť.

116 Bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti tejto argumentácie, túto argumentáciu možno len zamietnuť, keďže žalobkyňa netvrdí, že rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 je protiprávne, odvolávajúc sa na jeho nezákonnosť, ale že sa stalo neuplatniteľným z dôvodu, že Lagardère porušila jeden zo svojich záväzkov.

– O nedostatku právneho základu napadnutého rozhodnutia

117 Treba pripomenúť, že žaloba podaná žalobkyňou proti rozhodnutiu o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 bola zamietnutá Všeobecným súdom, že Súdny dvor zamietol odvolanie podané proti rozsudku Všeobecného súdu a že tieto rozsudky majú v dôsledku toho relatívnu právnu silu rozhodnutej veci. Zamietajúce rozsudky majú totiž takúto silu, ktorej jediným dôsledkom je neprípustnosť akejkoľvek novej žaloby s tým istým predmetom, medzi tými istými účastníkmi konania, založenej na tom istom dôvode (rozsudok z 19 september 1985, Hoogovens Groep/Komisia, 172/83 a 226/83, Zb., EU:C:1985:355, bod 9). Zamietajúci rozsudok neznamená teda, že napadnutý akt je platný, ale len to, že žiadny z dôvodov uvádzaných žalobkyňou nebol dôvodný a že to isté platí o dôvodoch verejného poriadku, ktoré je súd povinný skúmať aj bez návrhu. Preto pre napadnutý akt naďalej platí prezumpcia zákonnosti, ktorá takisto pre všetky subjekty práva Únie implikuje povinnosť uznať plnú účinnosť tohto aktu, pokým sa nepreukáže jeho protiprávnosť (rozsudok z 13. februára 1979, Granaria, 101/78, Zb., EU:C:1979:38, bod 5). Rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 bolo predmetom žaloby zamietnutej rozsudkom Všeobecného súdu, potvrdeným Súdnym dvorom, a tak treba dospieť k záveru, že pre tento akt platí prezumpcia zákonnosti.

118 Okrem toho z bodov 73 až 84 vyššie vyplýva, že Komisia nebola povinná odvolať rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, keďže spoločnosť Lagardère porušila povinnosť a nie podmienku. Okrem toho nevyplýva zo žiadneho prvku v spise, že by Komisia odvolala

uvedené rozhodnutie. Podľa odseku 14 záväzkov definovaných rozhodnutím o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, výber nadobúdateľa mal podliehať schváleniu Komisie, ktorá bola poverená overením, či spĺňa podmienky uvedené v odseku 10 záväzkov, a Komisia mala informovať spoločnosť Lagardère o svojom rozhodnutí schvaľujúcom alebo zamietajúcom nadobúdateľa v určitej lehote. Tieto ustanovenia rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 predstavujú právny základ napadnutého rozhodnutia. Spoločnosť Lagardère takto teda predložila Komisii 22. novembra 2010 novú žiadosť o schválenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, ktoré boli predmetom prevodu, aby sa vykonali záväzky, ktoré spoločnosti Lagardère vyplývali z rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004.

119 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a zjavne nesprávnom posúdení, keďže Komisia zohľadnila údaje z obdobia po 30. júli 2004 a použila ich selektívne

120 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď zohľadnila v napadnutom rozhodnutí údaje z obdobia po 30. júli 2004. Aj keby skutkové okolnosti z obdobia po 30. júli 2004 mohli byť zohľadnené Komisiou, žalobkyňa okrem toho tvrdí, že mali byť zohľadnené nestranne.

121 Komisia a vedľajší účastníci konania odmietajú tvrdenia žalobkyne.

122 V prvom rade žalobkyňa vytýka Komisii a mandatárovi, že vychádzali zo skutkových okolností, ktoré nastali po 30. júli 2004, na posúdenie ponuky spoločnosti Wendel.

123 V tejto súvislosti z bodu 22 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia uviedla, že skúmala všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, aby sa uistila, že Wendel riadne spĺňala podmienky schválenia stanovené odsekom 10 záväzkov k 4. júnu 2004, čo je dátum prvej žiadosti o schválenie podanej spoločnosťou Lagardère. Okrem toho Komisia spresnila, v súvislosti s prevodom obchodného podielu v spoločnosti Editis na spoločnosť Planeta, ku ktorému došlo 30. mája 2008 a výhľadovou povahou analýzy, ktorú mala v zásade vykonať, že posúdenie ponuky spoločnosti Wendel, ktoré sama vykonala, bolo potvrdené informáciami týkajúcimi sa vývoja spoločnosti Editis a predmetných trhov po 4. júni 2004. Vykonala tak posúdenie situácie k 4. júnu 2004 (body 27 až 37), a potom skúmala, či bola potvrdená vývojom, ku ktorému došlo po tomto dátume (body 38 až 49). Nakoniec sa rozhodla schváliť retroaktívne Wendel na základe situácie k 4. júnu 2004, ktorá bola potvrdená vývojom po tomto dátume (bod 50).

124 Takisto nový mandatár uviedol vo svojej správe odovzdanej Komisii, že bol požiadaný vykonať retrospektívne preskúmanie ponuky spoločnosti Wendel k 30. júlu 2004 a skompletizovať túto analýzu tak, že pripraví prehľad vývoja spoločnosti Editis po tom, ako ju získala Wendel v júli 2004, a potom po jej získaní spoločnosťou Planeta v máji 2008.

125 Podľa judikatúry po zrušení správneho aktu jeho autor musí prijať nový náhradný akt tak, že sa postaví do situácie k dátumu, keď bol tento akt prijatý, v závislosti od ustanovení v platnosti v danom čase a vtedy relevantných skutkových okolností [rozsudok O2 (Germany)/Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:T:2006:116, body 47 a 48; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Bayer CropScience a i./Komisia, už citovaný v bode 103 vyššie, EU:T:2008:317, bod 63]. Môže sa však vo svojom novom rozhodnutí odvolávať na iné dôvody, ako sú tie, na ktorých založil svoje prvé rozhodnutie (rozsudok Interporc/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, EU:C:2003:125, body 28 až 32).

126 Z tejto judikatúry vyplýva, že Komisia sa oprávnene vyjadrila v napadnutom rozhodnutí k otázke, či Wendel riadne spĺňala podmienky schválenia stanovené odsekom 10 záväzkov, keď zohľadnila skutkové okolnosti, o ktorých vedela k 30. júlu 2004, dátumu prijatia prvého schvaľujúceho rozhodnutia.

127 Je však potrebné pripomenúť, že kontrola transakcie koncentrácie si vyžaduje výhľadovú analýzu situácie hospodárskej súťaže, ktorá môže v budúcnosti vyplynúť z transakcie koncentrácie (rozsudky z 22. októbra 2002, Schneider Electric/Komisia, T-310/01, Zb., EU:T:2002:254, bod 443, a z 19. júna 2009, Qualcomm/Komisia, T-48/04, Zb., EU:T:2009:212, bod 89). To isté platí, pokiaľ ide o posúdenie životaschopnosti nadobúdateľa a jeho schopnosti udržať a rozvíjať efektívnu hospodársku súťaž na dotknutých trhoch, stanovených v odseku 10 písm. b) záväzkov.

128 V predmetnom prípade bola Komisia nevyhnutne povinná *a posteriori* vykonať analýzu situácie hospodárskej súťaže, ktorá vyplývala z transakcie koncentrácie. Oprávnene teda skúmala, či jej analýza vykonaná na základe prvkov, o ktorých vedela k 30. júlu 2004, bola potvrdená údajmi týkajúcimi sa obdobia po tomto dátume. Keby skúmanie neskoršej situácie odhalilo, že Wendel sa nesprávala ako konkurent na trhu, Komisia by bola povinná posúdiť príslušné dôsledky v analýze novej žiadosti o schválenie predloženej spoločnosťou Lagardère.

129 Subsidiárne žalobkyňa vytýka Komisii, že použila údaje pochádzajúce z obdobia po 30. júli 2004 selektívne a zaujato. Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že Komisia riadne zohľadnila skutočnosť, že Wendel predala obchodný podiel v spoločnosti Editis v máji 2008 (body 47 až 49) a že spoločnosť Editis zostala druhým najväčším vydavateľstvom vo Francúzsku (body 38, 42, 43 a 45), pričom uviedla, že toto konštatovanie nie je nezlučiteľné so záväzkami spoločnosti Lagardère, a najmä odsekom 10 písm. b) týchto záväzkov, podľa ktorého nadobúdateľ mal byť schopný zachovať alebo rozvíjať efektívnu hospodársku súťaž.

130 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že tretí žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a zjavne nesprávnom posúdení ponuky spoločnosti Wendel

131 Žalobkyňa tvrdí, že prináležalo Komisii, aby vykonala preskúmanie všetkých údajov, dostupných k dátumu žiadosti o schválenie, v rámci posúdenia ponuky spoločnosti Wendel, a najmä schopnosti spoločnosti Wendel rozvíjať efektívnu hospodársku súťaž na trhu. Uvádza, že v každom prípade Komisia nemohla vychádzať z prvkov pochádzajúcich z obdobia po 30. júli 2004. Žalobkyňa sa však domnieva, že skutkové okolnosti pochádzajúce z obdobia po 30. júli 2004 jej dali za pravdu, keďže Wendel pristúpila k opätovnému predaju spoločnosti Editis len po štyroch rokoch a Editis sa nestala opäť prvým francúzskym podnikom na trhu frankofónnych vydavateľstiev.

132 Žalobkyňa okrem toho vytýka Komisii, že sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď neporovnala mieru internej rentability očakávanú spoločnosťou Wendel s mierou ostatných konzorcií predbežne vybratých spoločnosťou Lagardère a nezohľadnila to, že Wendel nemala žiadnu skúsenosť vo vydavateľskom sektore. Komisia sa navyše dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď nezohľadnila existenciu spoločného manažéra spoločností Lagardère a Wendel, napriek podmienke nezávislosti stanovenej v odseku 10 záväzkov, a okrem toho nedostatočne odôvodnila napadnuté rozhodnutie z tohto hľadiska. Okrem toho Komisia zanedbala dosah, ktorý mohli mať prechodné dohody medzi dvoma podnikmi na nezávislosť spoločnosti Wendel.

133 Komisia a vedľajší účastníci konania odmietajú tvrdenia žalobkyne.

134 Najprv je potrebné pripomenúť, pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa možnosti, aby Komisia vychádzala z okolností pochádzajúcich z obdobia po 30. júli 2004 a prípadne o nezohľadnenie takýchto prvkov, že z bodov 125 až 128 vyššie vyplýva, že Komisia sa oprávnene v napadnutom rozhodnutí vyjadrila k otázke, či Wendel splnila riadne podmienky schválenia stanovené odsekom 10 záväzkov, keď zohľadnila skutkové okolnosti, o ktorých vedela k 30. júlu 2004, čo je dátum prijatia prvého schvaľujúceho rozhodnutia, pričom potvrdila svoje posúdenie údajmi týkajúcimi sa obdobia po tomto dátume.

135 Takisto je potrebné pripomenúť v rámci skúmania tohto žalobného dôvodu, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že hmotnoprávne pravidlá nariadenia č. 4064/89, a najmä jeho článok 2, týkajúci sa posúdenia transakcie koncentrácie, zverujú Komisii určitú mieru voľnej úvahy, najmä pokiaľ ide o posúdenie ekonomických aspektov. V dôsledku toho preskúmanie výkonu tejto právomoci súdom, ktorá je podstatnou pri uplatňovaní pravidiel v oblasti koncentrácie, sa musí vykonať vzhľadom na mieru voľnej úvahy, ktorá vyplýva z noriem ekonomickej povahy, ktoré sú súčasťou režimu koncentrácií (rozsudky Francúzsko a i./Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, EU:C:1998:148, body 223 a 224, a zo 6. júna 2002, Airtours/Komisia, T-342/99, Zb., EU:T:2002:146, bod 64).

136 Keď súd priznáva Komisii určitú mieru voľnej úvahy v ekonomických aspektoch, neznamená to, že sa musí zrieckť preskúmania výkladu údajov ekonomickej povahy Komisiou. Súd musí totiž najmä preskúmať nielen hmotnoprávnu presnosť uvádzaných dôkazov, ich spoľahlivosť a koherenciu, ale takisto preskúmať, či tieto prvky predstavujú celok relevantných údajov, ktoré sa musia zohľadniť na posúdenie komplexnej situácie, a či sú takej povahy, že potvrdzujú z nich vyvodené závery. Takéto preskúmanie je o to viac potrebné, keď sa vyžaduje výhľadová analýza (rozsudky z 15. februára 2005, Komisia/Tetra Laval, C-12/03 P, Zb., EU:C:2005:87, bod 39, a Qualcomm/Komisia, už citovaný v bode 127 vyššie, EU:T:2009:212, bod 92).

137 Preskúmanie zo strany súdu, týkajúce sa komplexných ekonomických posúdení Komisie v rámci výkonu voľnej úvahy, ktorú jej zveruje nariadenie č. 4064/89 sa musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, vecnej presnosti skutkových okolností, ako aj neexistenciu zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci. Konkrétne, neprináleží Všeobecnému súdu, aby nahradil svojím ekonomickým posúdením posúdenie Komisie (rozsudok z 3. apríla 2003, Petrolessence a SG2R/Komisia, T-342/00, Zb., EU:T:2003:97, bod 101). Takisto, pokiaľ ide o posúdenie potreby uloženia záväzkov s cieľom rozptýlenia vážnych pochybností vzniknutých koncentráciou, neprináleží súdu, aby nahradil svojím vlastným posúdením posúdenie Komisie, keďže jeho preskúmanie sa musí obmedziť na overenie toho, či sa Komisia nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia (rozsudok easyJet/Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, EU:T:2006:187, bod 128). Pokiaľ ide o posúdenie realizácie záväzkov, súdne preskúmanie je to isté ako preskúmanie týkajúce sa zlučiteľnosti transakcie koncentrácie so spoločným trhom alebo potreby uložiť záväzky na účely schválenia transakcie koncentrácie (rozsudok Petrolessence a SG2R/Komisia, už citovaný, EU:T:2003:97, body 101 až 103).

138 Preto v predmetnom prípade prináleží Všeobecnému súdu, aby vykonal obmedzené preskúmanie, pokiaľ ide o komplexné ekonomické posúdenie, ktoré Komisia musela vykonať na účely prijatia napadnutého rozhodnutia, a pritom nenahradil svojím posúdením posúdenie Komisie. Na druhej strane, pokiaľ ide o iné posúdenia, ktoré musela Komisia vykonať na účely vyhodnotenia ponuky spoločnosti Wendel, je toto preskúmanie úplné.

139 Šesť tvrdení uvádzaných žalobkyňou v rámci tohto žalobného dôvodu treba preskúmať z hľadiska týchto zásad.

140 V prvom rade treba pripomenúť, že podľa odseku 10 záväzkov spoločnosti Lagardère sa táto spoločnosť zaviazala s cieľom zachovania efektívnej hospodárskej súťaže na dotknutých trhoch previesť aktíva spoločnosti Editis na jedného alebo viacerých nezávislých nadobúdateľov, zodpovedajúcich nasledujúcim podmienkam:

„Spoločnosť Lagardère nesmie mať významné priame či nepriame záujmy vo vzťahu k nadobúdateľovi či nadobúdateľom.

Nadobúdateľ či nadobúdatelia musia byť rentabilné a schopné hospodárske subjekty, ktoré sú hospodársky motivované na udržiavaní a rozvíjaní efektívnej hospodárskej súťaže; to však nevylučuje *a priori* žiadnu kategóriu nadobúdateľov z priemyselnej či finančnej oblasti.

Okrem toho nadobudnutie prevádzaných aktív potenciálnym nadobúdateľom nesmie byť spôsobilé vyvolať nové problémy z hľadiska hospodárskej súťaže, ani riziko oneskorenia vykonania záväzkov. Oznamujúca strana musí byť schopná preukázať Komisii, že nadobúdateľ spĺňa podmienky záväzkov a že prevádzané aktíva sú prevádzané v súlade s týmito záväzkami.

Nadobúdateľ či nadobúdatelia získajú, alebo bude možné rozumne predpokladať, že získajú, všetky povolenia nevyhnutné na nadobudnutie a využívanie prevádzaných aktív.“

141 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že skutkové okolnosti, ktoré nastali po 30. júli 2004 jej dali za pravdu, keďže Wendel pristúpila k opätovnému predaju spoločnosti Editis iba po štyroch rokoch a Editis sa nestala opäť prvým podnikom na frankofónnom vydavateľskom trhu. Zo spisu však vyplýva, že Wendel sa javila ako rentabilný a schopný hospodársky subjekt, ktorý rozvíjal efektívnu hospodársku súťaž na trhu v súlade s podmienkami stanovenými odsekom 10 písm. b) záväzkov spoločnosti Lagardère. Je totiž nesporné, že Editis zaznamenala významnú činnosť a nárast po tom, ako bola prevzatá spoločnosťou Wendel, čo umožnilo spoločnosti Wendel v máji 2008 vykonať jej predaj spoločnosti Planeta, čo bol predaj, o ktorom žalobkyňa netvrdila, že by spôsobil zmenšenie hospodárskej súťaže na trhu.

142 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia mala vykonať posúdenie schopnosti a stimulov spoločnosti Wendel zachovať a rozvíjať efektívnu hospodárska súťaž. Z bodov 28 až 35 napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že skúmanie Komisie sa týkalo podmienok stanovených odsekom 10 písm. b) záväzkov spoločnosti Lagardère, keď skúmala jednak, či Wendel bola rentabilným prevádzkovateľom (body 28 a 29) a jednak, či Wendel bola schopná zachovať a rozvíjať spoločnosť Editis ako efektívneho konkurenta na dotknutých trhoch (body 30 až 34). Komisia sa teda neobmedzila na preskúmanie finančného zisku, ktorý by Wendel mohla mať z transakcie, ale analyzovala aj zdroje spoločnosti Editis, pričom zdôraznila vôľu spoločnosti Wendel zachovať na mieste manažérske skupiny, ako aj existenciu obchodného plánu pripraveného spoločnosťou Wendel, ktorý stanovoval stratégiu interného a externého rastu. Tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia nepreskúmala schopnosť spoločnosti Wendel rozvíjať efektívnu hospodársku súťaž nie je teda zo skutkového hľadiska opodstatnená, pretože Komisia skúmala schopnosť spoločnosti Wendel zachovať a rozvíjať spoločnosť Editis, aby z nej urobila efektívneho konkurenta.

143 V treťom rade žalobkyňa vytýka Komisii, že sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď neporovnala mieru internej rentability očakávanú spoločnosťou Wendel s mierou iných konzorcií predbežne vybratých spoločnosťou Lagardère, hoci Komisia porovnala ponuku spoločnosti Wendel s inými ponukami, pokiaľ ide o zachovanie manažérskych zdrojov spoločnosti Editis.

144 Treba pripomenúť, že podľa odseku 13 písm. b) a odseku 14 záväzkov Lagardère mala predložiť Komisii zoznam potenciálnych nadobúdateľov, ktorých chcela kontaktovať, a výber nadobúdateľa alebo nadobúdateľov spoločnosťou Lagardère mal podliehať schváleniu Komisie, ktorá rozhodovala na základe potrebných informácií, aby mohla overiť, či spĺňajú schvaľovacie kritériá stanovené záväzkami. Podľa odseku 20 týchto záväzkov toto výberové konanie nadobúdateľa alebo nadobúdateľov oznamujúcou stranou malo prebiehať pod dohľadom mandatára schváleného Komisiou a povereného dbať na uspokojujúce vykonanie záväzkov spoločnosti Lagardère v zmysle odseku 21 písm. g), ba dokonca viesť rokovania o prevzatí s tretími dotknutými osobami v prípade upravenom odsekom 25, keby oznamujúca strana nesplnila v stanovenej lehote uložené povinnosti. Nakoniec, odsek 11 záväzkov stanovoval, že Lagardère mala vyvinúť maximálne úsilie, aby predala jednému nadobúdateľovi všetky spätne prevádzané aktíva, ale zachovala si cieľ získať z toho čo najlepšie zhodnotenie. Toto výberové konanie, ktoré stanovovalo, že len sama Lagardère je oprávnená navrhnúť Komisii nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis a že Komisia má len overiť, že nadobúdateľ vybratý spoločnosťou Lagardère spĺňal kritériá stanovené v záväzkoch, aby sa zachovala efektívna hospodárska súťaž na predmetných trhoch, bolo takto jasne definované nie napadnutým rozhodnutím, ale rozhodnutím o podmienenom povolení

koncentrácie zo 7. januára 2004, ktorého zákonnosť žalobkyňa už nemôže viac spochybňovať, keďže rozsudok T-452/04 (EU:T:2010:385) má právnu silu rozhodnutej veci (rozsudok Hoogovens Groep/Komisia, už citovaný v bode 117 vyššie, EU:C:1985:355, bod 9).

145 Navyše treba pripomenúť, že uplatniteľné ustanovenia práva koncentrácií neukladajú Komisii povinnosť, aby sama zorganizovala výberové konanie uchádzačov na prevzatie spätne prevádzaných aktív alebo porovnala príslušné kvality uvedených uchádzačov. Bod 21 oznámenia o nápravných opatreniach stanovuje ďalej v tejto súvislosti, že „akonáhle je odpredaj časti podniku stanovený ako jedna z podmienok na vydanie súhlasného stanoviska, je na stranách, aby našli vhodného kupujúceho“. Tento odsek sa nezdá byť vôbec v rozpore s ustanoveniami nariadenia č. 4064/89, ktorého článok 8 ods. 2 sa obmedzuje na stanovenie prípadných „úpra[v] zo strany účastníkov koncentrácie“ k transakcii oznámenej koncentrácie, aby bola zlučiteľná so spoločným trhom bez definovania postupu, ktorý by bolo treba sledovať na dosiahnutie takéhoto výsledku. Súdny dvor okrem toho pripomenul v rozsudku C-551/10 P, už citovanom v bode 23 vyššie (EU:C:2012:681), že článok 2 ods. 2 a 3 nariadenia č. 4064/89 zveril Komisii úlohu ubezpečiť sa, že transakcie koncentrácie podliehajúce jej preskúmaniu nevytvárajú alebo neposilňujú dominantné postavenie, ktorého dôsledkom by bolo, že efektívna hospodárska súťaž by bola narušená podstatným spôsobom na spoločnom trhu alebo jeho podstatnej časti a že v dôsledku toho neprináleží Komisii zaviesť systém hospodárskej súťaže, ktorý by bol dokonalý a rozhodnúť, namiesto hospodárskych subjektov, kto má byť prevádzkovateľom na trhu (body 66 a 67). Súdny dvor tak konštatoval, že Komisia mala len možnosť schváliť alebo neschváliť nadobúdateľa, ktorý jej bol predložený (bod 76).

146 Pokiaľ ide o posúdenie Komisie, či treba uložiť záväzky, aby sa rozptýlili vážne pochybnosti vzniknuté koncentráciou, súd Únie sa domnieva, že mu neprináleží nahradiť jeho vlastným posúdením posúdenie Komisie a že preto údajný nedostatok zohľadnenia iných záväzkov navrhovaných tretími osobami nepreukazuje sám osebe, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. Takto teda okolnosť, že iné záväzky mohli byť tiež prijaté, ba dokonca by boli výhodnejšie pre hospodársku súťaž, nemôže viesť k zrušeniu uvedeného rozhodnutia, keďže Komisia mohla dôvodne dospieť k záveru, že záväzky prebraté v rozhodnutí umožňovali rozptýliť závažné pochybnosti (rozsudky z 30. septembra 2003, ARD/Komisia, T-158/00, Zb., EU:T:2003:246, body 328 a 329, a easyJet/Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, EU:T:2006:187, body 128 a 129). Podobne neprináleží teda Všeobecnému súdu v predmetnom prípade vykonať komparatívnu analýzu rozdielnych ponúk, ktoré boli predložené spoločnosti Lagardère v roku 2004 a Komisia nebola povinná vykonať porovnanie jednotlivých mier internej rentability očakávaných rôznymi nadobúdateľmi, keďže ponuka spoločnosti Wendel, jediného nadobúdateľa navrhnutého spoločnosťou Lagardère, sa jej javila ako spĺňajúca záväzky spoločnosti Lagardère.

147 Nakoniec treba spresniť, že tvrdenie žalobkyne podľa ktorého Komisia vykonala porovnanie ponúk viacerých nadobúdateľov z hľadiska jedného konkrétneho aspektu, nie je podložené skutkovými okolnosťami. Z bodu 30 napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že na účely posúdenia, či Wendel bol uchádzačom schopným zachovať a rozvíjať spoločnosť Editis ako efektívneho konkurenta na predmetnom trhu, Komisia konštatovala, že Wendel sa zaviazala zachovať svoje manažérske a vydavateľské zdroje a že Wendel zdôraznila, že tento prístup jej umožnil skôr zaručiť rozvoj spoločnosti Editis, ako keby ju získal konkurent v odvetví, ktorý by nevyhnutne zreorganizoval manažérsku kontrolu.

148 V štvrtom rade žalobkyňa vytýka Komisii, že nezohľadnila nedostatok skúseností spoločnosti Wendel vo vydavateľskom odvetví. Z odseku 10 písm. b) záväzkov pritom výslovne vyplýva, že nadobúdateľ spätne prevádzaných aktív by mohol byť vybratý spomedzi nadobúdateľov, ktorí majú finančné zdroje, čo potvrdili aj Všeobecný súd (rozsudok T-279/04, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:T:2010:384, body 344 a 345) a Súdny dvor (rozsudok C-551/10 P, už citovaný v bode 23 vyššie, EU:C:2012:681, bod 78) pri skúmaní zákonnosti rozhodnutia o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004. Navyše tvrdenie žalobkyne nie je skutkovo podložené, keďže v bode 30 napadnutého rozhodnutia Komisia výslovne skúmala, či Wendel bola prevádzkovateľom schopným zachovať a rozvíjať efektívnu

hospodársku súťaž, napriek jeho nedostatku skúseností vo vydavateľskom sektore. Pripomenula takto teda, že spoločnosti Editis zostali všetky zdroje, a to manažérske, vydavateľské a podporné, potrebné na to, aby mohla sama zabezpečiť svoju životaschopnosť, a že Wendel sa zaviazala zachovať uvedené zdroje. V tejto súvislosti treba uviesť, že Lagardère sa zaviazala v odseku 12 písm. b) záväzkov, že nezamestná pred uplynutím určitej lehoty členov predstavenstva spoločnosti Editis a hlavných manažérov pre vydavateľskú činnosť v rámci spätne prevádzaných aktív.

149 V piatom rade žalobkyňa vytýka Komisii, že sa domnievala, že Wendel splnila podmienku nezávislosti stanovenú v záväzkoch, hoci jeden z členov predstavenstva tejto spoločnosti bol zároveň členom dozornej rady a kontrolného výboru spoločnosti Lagardère.

150 Podľa odseku 10 záväzkov spoločnosti Lagardère sa táto spoločnosť zaviazala s cieľom zachovania efektívnej hospodárskej súťaže na dotknutých trhoch, „previesť aktíva spoločnosti Editis na jedného alebo viacerých nadobúdateľov, ktorí nebudú závislí“. Odsek 10 písm. a) stanovil okrem toho, že Lagardère nesmie mať „významné priame či nepriame záujmy vo vzťahu k nadobúdateľovi“. V bode 346 rozsudku T-279/04 (EU:T:2010:384) Všeobecný súd odmietol tvrdenie žalobkyne uvádzané na podporu deviateho žalobného dôvodu založeného na tom, že záväzky spoločnosti Lagardère neboli v súlade s bodom 49 oznámenia o nápravných opatreniach. Všeobecný súd tak dospel k záveru, že „samotná neexistencia priamych alebo nepriamych významných záujmov v nadobúdateľovi alebo nadobúdateľoch, tak ako je uvedená v odseku 10 záväzkov spoločnosti Lagardère, sa zdá byť zlučiteľná s podmienkou týkajúcou sa neexistencie prepojenia medzi nadobúdateľom a účastníkmi konania, stanovenou v bode 49 oznámenia o nápravných opatreniach, pretože podľa odseku 10 záväzkov spoločnosti Lagardère aktíva je možné previesť len na ‚jedného alebo viacerých nadobúdateľov, nezávislých od oznamujúcej strany‘ a že nadobudnutie jedného alebo viacerých zo spätne prevádzaných aktív ‚nemôže byť takej povahy, že by vytvorilo nové problémy v oblasti hospodárskej súťaže‘“.

151 Je potrebné spresniť, že Všeobecný súd tak posúdil dve podmienky stanovené odsekom 10 a odsekom 10 písm. a) záväzkov ako celok a dospel k záveru, že „neexistencia priamych alebo nepriamych významných záujmov spoločnosti Lagardère v nadobúdateľovi“, tak ako stanovuje odsek 10 písm. a), sa musí skúmať tak, že sa zohľadní všeobecná podmienka nezávislosti nadobúdateľa voči spoločnosti Lagardère, ktorú stanovil odsek 10.

152 V predmetnom prípade treba preskúmať, či Komisia pri posudzovaní ponuky spoločnosti Wendel riadne dodržala podmienku nezávislosti spoločnosti Wendel voči spoločnosti Lagardère, ktorú stanovuje odsek 10 a odsek 10 písm. a) záväzkov v spojení s bodom 49 oznámenia o nápravných opatreniach. Podmienka nezávislosti nadobúdateľa sleduje najmä zaručenie schopnosti nadobúdateľa správať sa na trhu ako efektívny a autonómny konkurent bez toho, aby jeho stratégia a jeho voľba mohli byť ovplyvnené spoločnosťou, ktorá na neho previedla aktíva. Túto nezávislosť možno posúdiť tak, že sa preskúmajú kapitálové, finančné, obchodné, osobné a vecné prepojenia medzi dvoma spoločnosťami.

153 V bode 27 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, pokiaľ ide o otázku nezávislosti účastníkov konania, že „v čase pôvodnej žiadosti o schválenie v roku 2004 bola spoločnosť Wendel nezávislou od skupiny Lagardère“ a že „neexistovalo v skutočnosti žiadne kapitálové prepojenie ani iný druh ekonomického prepojenia medzi týmito dvoma spoločnosťami“. Toto konštatovanie nespochybnila žalobkyňa, ktorá okrem toho netvrdila, že existujú vecné a finančné prepojenia medzi dvoma spoločnosťami.

154 Iste, žalobkyňa oprávnene tvrdí, že tá istá osoba bola členom v niektorých orgánoch riadenia alebo dozoru spoločností Lagardère a Wendel. Je totiž nesporné, že pán P. bol od roku 1998 jedným z pätnástich členov dozornej rady spoločnosti Lagardère a bol aj členom kontrolného výboru tejto

spoločnosti. Okrem toho pán P. bol od roku 2002 až do 31. mája 2005 jedným z dvanástich členov predstavenstva, jedným z troch členov nominačného výboru a výboru pre odmeňovanie a jedným z piatich členov kontrolného výboru spoločnosti Wendel.

155 Prítomnosť pána P. v orgánoch dvoch spoločností nie je však za okolností predmetnej veci takej povahy, že by preukazovala, že by Wendel bola nadobúdateľom závislým od spoločnosti Lagardère.

156 Dňa 30. júla 2004 totiž Lagardère bola komanditnou akciovou spoločnosťou duálneho typu, založenou podľa francúzskeho práva, ktorej fungovanie sa riadi ustanoveniami článkov L 226-1 až L 226-14 francúzskeho obchodného zákonníka. Riadilo ju teda predstavenstvo pod dohľadom dozornej rady. Pán P. ako člen dozornej rady a nie predstavenstva, vykonával, ako to tvrdí Wendel, výlučne funkcie dozoru a usmernenia pri riadení spoločnosti. Okrem toho sa ako člen kontrolného výboru venoval skôr v podstate finančným a účtovným otázkam.

157 Dňa 30. júla 2004 bola Wendel akciovou spoločnosťou založenou podľa francúzskeho práva monistického typu, ktorej fungovanie sa spravovalo ustanoveniami článkov L 225-17 až L 225-56 francúzskeho obchodného zákonníka. Riadilo ju predstavenstvo poverené určením priorít jej činnosti. Členovia jej predstavenstva iste podliehali podľa ustanovení článku L 225-37 francúzskeho obchodného zákonníka povinnosti diskrétnosti, ako to uvádza Wendel, ale mali takisto povinnosť lojálnosti voči spoločnosti, najmä podľa ustanovení článku L 242-6 tohto zákonníka. Pán P. bol okrem toho takisto členom nominačného výboru, výboru pre odmeňovanie a výboru pre audit spoločnosti Wendel, ktoré boli poverené prípravou zasadnutí predstavenstva, ktoré sa konalo minimálne štyrikrát za rok. Výbor pre audit bol konkrétne zodpovedný za účtovné záležitosti, kým nominačný výbor a výbor pre odmeňovanie mal najmä pripravovať návrhy na vymenovanie členov predstavenstva, na odmeňovanie predsedu predstavenstva a zástupcu generálneho riaditeľa, a pripravovať usmernenia pre politiku podielu na zisku pre manažment. Z výročnej správy za rok 2004 takto vyplýva, že na zasadnutiach 9. júla, 6. a 23. septembra a 22. októbra 2004 sa program pre nominačný výbor a výbor pre odmeňovanie týkal prémie za získanie spoločnosti Editis, investovania do spoločnosti Editis a účasti manažmentu spoločnosti Wendel na základnom imaní spoločnosti Editis.

158 Okrem toho v poznámke pod čiarou 10, na ktorú odkazuje bod 27 napadnutého rozhodnutia, ktoré Komisia predložila v odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom, sa uvádza, že „pokiaľ ide o personálne prepojenie existujúce medzi spoločnosťami Lagardère a Wendel, Komisia poznamenala to, že zástupcovia spoločnosti Wendel sa zaviazali pred prvým schvaľujúcim rozhodnutím k tomu, že [pán P.] už nebude členom predstavenstva spoločnosti Wendel“. Z napadnutého rozhodnutia, ako aj z odpovedí na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní tak vyplýva, že na žiadosť Komisie sa Wendel formálne zaviazala 27. júla 2004 jednak k tomu, že pán P. odstúpi zo svojich funkcií v rámci tejto spoločnosti v lehote jedného roka odo dňa schválenia ponuky poslednej uvedenej spoločnosti, a jednak k tomu, že sa nebude zúčastňovať počas tohto obdobia zasadnutí predstavenstva a iných interných výborov, keď sa budú týkať vydavateľských činností skupiny a nedostane žiadnu dôvernú informáciu týkajúcu sa vydavateľského sektora zo strany riaditeľov alebo prevádzkových manažérov spoločnosti Wendel.

159 Všetky tieto okolnosti umožňujú dospieť k záveru, že Komisia dbala na to, aby prítomnosť pána P. v rámci spoločnosti Wendel nemohla narušiť nezávislosť tejto spoločnosti, a v dôsledku toho na zachovanie a rozvoj efektívnej hospodárskej súťaže na dotknutom trhu. Preto samotná prítomnosť pána P. v orgánoch dvoch spoločností nemohla pri neexistencii akéhokoľvek iného prvku umožniť domnievať sa, že by správanie spoločnosti Wendel na trhu bolo ovplyvnené spoločnosťou Lagardère a že by podmienka nezávislosti nadobúdateľa nebola splnená.

160 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých prítomnosť pána P. v orgánoch riadenia a dozoru dvoch spoločností bola obzvlášť problematická počas fázy odpredaja aktív a výberu nadobúdateľa spoločnosťou Lagardère, treba jednak pripomenúť, že postup odpredaja aktív bol pod prísnym dohľadom Komisie, a jednak že neprináležalo Komisii, aby zaviedla systém dokonalej hospodárskej

súťaže a rozhodla namiesto hospodárskych subjektov, ktorá má podnikať na trhu, a tak Lagardère samotná mala úlohu nájsť vhodného nadobúdateľa, ktorého potom musela schváliť Komisia (pozri body 144 a 145 vyššie).

161 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne týkajúce sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia práve v tomto smere, treba ho preskúmať v rámci šiesteho žalobného dôvodu.

162 V šiestom rade žalobkyňa vytýka Komisii, že zanedbala dosah, aký prechodné dohody medzi dvoma podnikmi mohli mať na nezávislosť spoločnosti Wendel, keďže Éditis bola naďalej odmeňovaná spoločnosťou Hachette, v ktorej celý obchodný podiel vlastnila Lagardère, za distribúciu určitých tlačovín. Keďže tieto prechodné dohody boli súčasťou záväzkov spoločnosti Lagardère a boli teda definované rozhodnutím o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 (pozri prílohu 1, body 13 a 14 tohto rozhodnutia), toto tvrdenie sa musí odmietnuť a žalobkyňa už nemôže spochybňovať zákonnosť uvedeného rozhodnutia (pozri bod 144 vyššie).

163 S výhradou bodu 161 vyššie, zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že štvrtý dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

O piatom dôvode založenom na zneužití právomoci

164 Žalobkyňa tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí došlo k zneužitiu právomoci, pretože Komisia použila článok 266 ZFEÚ na dosiahnutie platnosti *a posteriori* namiesto toho, aby sa premiestnila do situácie v okamihu predtým, ako došlo k protiprávnosti sankcionovanej Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

165 Komisia a vedľajší účastníci konania odmietajú tvrdenia žalobkyne.

166 Podľa judikatúry (rozsudok Fédesa a i., už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:1990:391, bod 24) je zneužitím právomoci, keď inštitúcia prijme akt s výlučným, alebo prinajmenšom rozhodujúcim úmyslom, dosiahnuť ciele, ktoré sú iné ako uvádzané ciele, alebo vyhnúť sa osobitnému postupu stanovenému Zmluvou a čeliť tak skutkovým okolnostiam daného prípadu. Súd Únie sa teda domnieva, že v prípade aktu ide o zneužitie právomoci, len ak sa zistí na základe objektívnych, relevantných a navzájom súhlasných indícií, že bol prijatý s výlučným alebo prinajmenšom rozhodujúcim úmyslom dosiahnuť ciele, ktoré sú iné ako uvádzané ciele (pozri rozsudok z 11. novembra 2004, Ramondín a i./Komisia, C-186/02 P a C-188/02 P, Zb., EU:C:2004:702, bod 44 a citovanú judikatúru). V prípade viacerých sledovaných cieľov, ak sa aj k platným dôvodom pripojí neodôvodnený dôvod, rozhodnutie nebude postihnuté zneužitím právomoci, keďže nebude narušený jeho hlavný cieľ (rozsudok z 21. decembra 1954, Taliansko/Vysoký úrad, 2/54, Zb., EU:C:1954:8; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 1999, Vlaamse Televisie Maatschappij/Komisia, T-266/97, Zb., EU:T:1999:144, bod 131).

167 V predmetnom prípade žalobkyňa tvrdí, že Komisia dosiahla zabezpečenie platnosti *a posteriori*, pokiaľ ide o prvé schvaľujúce rozhodnutie, aby splnila skôr súkromný záujem namiesto toho, aby uprednostnila verejný záujem.

168 Na podporu tohto dôvodu uvádza v prvom rade to, že Komisia protiprávne dala retroaktívnu povahu napadnutému rozhodnutiu, hoci bola povinná sankcionovať to, že Lagardère porušila jeden zo svojich záväzkov. Zo skúmania prvého žalobného dôvodu však vyplýva jednak to, že Komisia mohla zákonne prijať rozhodnutie s retroaktívnymi účinkami, a jednak to, že Komisia nemala povinnosť odvolať rozhodnutie o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004 a sankcionovať spoločnosť Lagardère. Navyše, prijatie nového retroaktívneho schvaľujúceho rozhodnutia sledovalo splnenie viacerých cieľov verejného záujmu, pripomenutých v rámci skúmania prvého žalobného dôvodu.

169 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že cieľom napadnutého rozhodnutia bolo zmariť žalobu, ktorú sama podala proti spoločnostiam Lagardère a Wendel na Tribunal de commerce de Paris (Francúzsko) 4. novembra 2010, v rozpore s ustanoveniami článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“). Na pojednávaní žalobkyňa spresnila, že touto žalobou chcela dosiahnuť na vnútroštátnom súde neplatnosť zmluvy o prevode uzatvorenej medzi spoločnosťami Lagardère a Wendel z dôvodu, že je v rozpore s verejným poriadkom v oblasti ekonomických záležitostí, lebo Všeobecný súd zrušil prvé schvaľujúce rozhodnutie pre spoločnosť Wendel.

170 Je pravda, že Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že výkon rozsudku súdu sa musí považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP, najmä v kontexte správneho sporu (Európsky súd pre ľudské práva, Hornsby v. Grécko, 19. marca 1997, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1997-II, § 40 a 41), a že vyvinul judikatúru týkajúcu sa zákazu zasahovania zákonodarcu s cieľom ovplyvnenia súdneho riešenia sporu (Európsky súd pre ľudské práva, Raffineries grecques Stran a Stratis Andreadis v. Grécko, 9. decembra 1994, § 49, séria A č. 301-B; Zielinski a Pradal a Gonzales a i. v. Francúzsko, č. 24846/94 a 34165/96 až 34173/96, § 57, EDĽP 1999-VII). V predmetnom prípade však žalobkyňa nepredložila žiadny argument na podporu tvrdenia, podľa ktorého prijatie napadnutého rozhodnutia by malo za cieľ zmariť prebiehajúce vnútroštátne súdne konanie. Okrem toho zo skúmania prvého žalobného dôvodu vyplýva, že prijatie nového retroaktívneho schvaľujúceho rozhodnutia malo práve zabezpečiť to, aby správny orgán dodržal zákonnosť a právnu silu veci rozhodnutej Všeobecným súdom.

171 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala na základe objektívnych, relevantných a navzájom súhlasných indícií, že cieľom napadnutého rozhodnutia je so spätnou účinnosťou dosiahnuť platnosť prvého schvaľujúceho rozhodnutia, a preto splniť skôr súkromný záujem namiesto toho, aby uprednostnila verejný záujem.

172 Piaty žalobný dôvod musí byť v dôsledku toho zamietnutý ako nedôvodný.

O šiestom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia

173 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Komisia údajne najmä neposkytla dostatok informácií, pokiaľ ide o dôvody odôvodňujúce prijatie retroaktívneho rozhodnutia. Takisto ani neuviedla dôvody, ktoré by jej umožňovali zohľadniť skutočnosti, ktoré nastali po 30. júli 2004 a neuviedla, prečo predaj aktív spoločnosti Editis spoločnosti Planeta v roku 2008 nepredstavuje porušenie záväzkov. Nakoniec Komisia nedostatočne uviedla, ako mohla byť prítomnosť spoločného manažéra spoločností Lagardère a Wendel zlučiteľná s podmienkou nezávislosti stanovenou v odseku 10 záväzkov.

174 Komisia, ktorú podporujú spoločnosti Lagardère a Wendel odpovedala, že dostatočne odôvodnila napadnuté rozhodnutie.

175 Podľa ustálenej judikatúry rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od povahy predmetného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Odôvodnenie musí vysvetliť jasne a jednoznačne dôvody inštitúcie, autora aktu, takým spôsobom, aby jednak súd Únie mohol vykonať preskúmanie zákonnosti a jednak dotknuté osoby mohli zistiť dôvody prijatého opatrenia, aby mohli brániť svoje práva a overiť, či je rozhodnutie dôvodné. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázku, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ treba posúdiť nielen vzhľadom na jeho znenie, ale takisto vzhľadom na jeho kontext, ako aj všetky právne pravidlá upravujúce dotknutú záležitosť (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb., EU:C:1998:154, bod 63, a z 30. novembra 2011, Sniace/Komisia, T-238/09, EU:T:2011:705, bod 37).

176 Konkrétne, Komisia nie je povinná zaujať stanovisko ku všetkým tvrdeniam, ktoré jej predkladajú dotknuté osoby. Stačí, keď uvedie skutkové okolnosti a právne úvahy, ktoré majú podstatný význam v štruktúre rozhodnutia (rozsudky z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, Zb., EU:C:2008:375, bod 96, a z 3. marca 2010, Freistaat Sachsen/Komisia, T-102/07 a T-120/07, Zb., EU:T:2010:62, bod 180).

177 Okrem toho stupeň presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť proporcionálny fyzickým možnostiam a technickým podmienkam alebo lehotám, v ktorých sa musí vyjadriť. V oblasti preskúmavania transakcií koncentrácie teda Komisia neporušuje svoju povinnosť odôvodnenia, keď nezahrnie do svojho rozhodnutia presné odôvodnenie týkajúce sa posúdenia určitého počtu aspektov koncentrácie, ktoré sa jej zdajú byť zjavne nenáležité, bezvýznamné alebo jasne podružné na účely posúdenia koncentrácie (rozsudok zo 7. mája 2009, NVV a i./Komisia, T-151/05, Zb., EU:T:2009:144, bod 192). Takáto podmienka by totiž bola len ťažko zlučiteľná s požiadavkou rýchlosti a krátkych procesných lehôt, ktoré sa vzťahujú na Komisiu pri výkone jej právomoci preskúmavania transakcií koncentrácie a ktoré sú súčasťou osobitných okolností postupu preskúmavania týchto transakcií (rozsudok z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb., EU:C:2008:392, bod 167). Komisia však musí uviesť skutkové okolnosti a právne úvahy, ktoré majú podstatnú dôležitosť v štruktúre rozhodnutia (rozsudok NVV/Komisia, už citovaný, EU:T:2009:144, bod 194).

178 Keď sa odôvodnenie napadnutého rozhodnutia posúdi podľa týchto zásad, javí sa ako dostatočné.

179 Treba totiž najprv pripomenúť, že napadnuté rozhodnutie patrí do kontextu, ktorý žalobkyňa pozná, tvoreného rozhodnutím o podmienenom povolení koncentrácie zo 7. januára 2004, ktorého vykonanie zabezpečuje schvaľovacie rozhodnutie, ako aj zamietnutím žaloby žalobkyne podanej proti tomuto rozhodnutiu, zrušením prvého schvaľujúceho rozhodnutia Všeobecným súdom a tým, že Súdny dvor zamietol odvolanie podané proti rozsudku Všeobecného súdu. Okrem toho zo spisu vyplýva, že Komisia odpovedala 24. februára a 18. apríla 2011 na listy žalobkyne týkajúce sa dôsledkov rozsudku T-452/04, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:T:2010:385), že sa konali medzi žalobkyňou a Komisiou v tejto veci stretnutia 14. februára a 16. marca 2011 a že žalobkyňa znovu predložila svoje pripomienky k novému schvaľovaciemu postupu novému mandatárovi listom z 20. apríla 2011 a Komisii listom z 27. apríla 2011.

180 Okrem toho body 15 až 22 napadnutého rozhodnutia uvádzajú jasne a jednoznačne, že sa Komisia rozhodla prijať retroaktívne rozhodnutie, ako aj to, že sa dodatočne zohľadnia skutkové okolnosti, ktoré nastali po 30. júli 2004. Komisia si najmä dala záležať, aby odpovedala vo všetkých týchto bodoch na tvrdenia uvádzané žalobkyňou pri rozsiahlej komunikácii, ktorú mala žalobkyňa s Komisiou od 30. septembra 2010 do 13. mája 2011. Pokiaľ ide o predaj spoločnosti Editis spoločnosti Planeta v roku 2008, Komisia takisto uviedla dostatočne jasne a jednoznačne v bodoch 47 a 48 napadnutého rozhodnutia dôvody, pre ktoré dospela k záveru, že tento predaj je zlučiteľný so záväzkami spoločnosti Lagardère.

181 Nakoniec, pokiaľ ide o odôvodnenie posúdenia podmienky nezávislosti stanovenej záväzkami, z bodu 27 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia sa domnievala, že v čase pôvodnej žiadosti o schválenie v roku 2004 bola Wendel nezávislá od spoločnosti Lagardère, keďže neexistovalo žiadne kapitálové prepojenie, ani iná hospodárska väzba medzi týmito dvoma spoločnosťami. Toto odôvodnenie, postačujúce samo osebe, je okrem toho doplnené spresnením uvedeným v poznámke pod čiarou č. 10, na ktorú odkazuje bod 27 napadnutého rozhodnutia, ktoré osvedčuje to, že Wendel sa zaviazala, že pán P., ktorý bol členom dozornej rady spoločnosti Lagardère, už nebude členom jej predstavenstva (pozri bod 158 vyššie).

182 Okolnosť, že obsah tejto poznámky pod čiarou bol oznámený žalobkyni až počas sporového konania, nie je takej povahy, že by narušila konštatovanie uvedené v bode 181 vyššie. Spresnenia uvádzané autorom napadnutého rozhodnutia totiž dopĺňajú odôvodnenie, ktoré bolo už samo osebe dostatočné a nepatria vo vlastnom zmysle slova do rámca dodržania povinnosti inštitúcie poskytnúť odôvodnenie,

hoci môžu byť užitočné pre vnútornú kontrolu dôvodov rozhodnutia vykonávanú súdom, keďže umožňujú inštitúcii vysvetliť dôvody, ktoré predstavujú základ jej rozhodnutia (rozsudok zo 16. novembra 2000, Finnboard/Komisia, C-298/98 P, Zb., EU:C:2000:634, bod 46).

183 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia umožňuje žalobkyni účinne namietať proti jeho dôvodnosti a Všeobecnému súdu vykonať preskúmanie jeho zákonnosti, tak ako okrem toho vyplýva zo skúmania ostatných dôvodov. Šiesty žalobný dôvod preto možno zamietnuť ako nedôvodný, a tým aj zamietnuť žalobu v plnom rozsahu.

## O trovách

184 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia, ako aj spoločnosti Lagardère a Wendel navrhli zaviazať žalobkyňu na náhradu trov konania a žalobkyňa nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania Komisie, vrátane trov týkajúcich sa konania o nariadenie predbežného opatrenia, ako aj trov konania spoločností Lagardère a Wendel.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

**1. Žaloba sa zamieta.**

**2. Éditions Odile Jacob SAS je povinná nahradiť trovy konania, vrátane trov týkajúcich sa konania o nariadenie predbežného opatrenia.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. septembra 2014.

Podpisy

# Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... 2

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... 4

Právny stav ..... 5

O prípustnosti ..... 5

O veci samej ..... 7

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 266 ZFEÚ a zásady zákazu retroaktivity .. 7

– O prípustnosti prvého žalobného dôvodu ..... 7

– O porušení ustanovení článku 266 ZFEÚ ..... 8

– O porušení zásady zákazu retroaktivity ..... 16

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právneho základu napadnutého rozhodnutia . 18

– O prípustnosti druhého žalobného dôvodu ..... 18

– O nedostatku právneho základu napadnutého rozhodnutia ..... 18

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a zjavne nesprávnom posúdení, keďže Komisia zohľadnila údaje z obdobia po 30. júli 2004 a použila ich selektívne ..... 19

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a zjavne nesprávnom posúdení ponuky spoločnosti Wendel ..... 20

O piatom dôvode založenom na zneužití právomoci ..... 26

O šiestom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia ..... 27

O trovách ..... 29